Крила України

На варті неба України!

Як козаки до вікінгів у гості літали

Фото Мирослава Капліна.

2 стор.

Лейтенантські зірки авіаторів

Цього року у стінах Харківського університету Повітряних Сил ім. Івана Кожедуба молоді офіцери випускаються вже вдруге. Якщо в лютому тут завершили навчання фахівці протиповітряної оборони, радіотехнічних військ та авіаційні інженери, то цього тижня у навчальному закладі – випуск льотного факультету.

Нинішній випуск є особливим. Вперше за роки незалежності України університет здійснює підготовку льотчиків за п'ятирічною програмою навчання. Так само вперше випускники університету пройшли практичну підготовку в бойових частинах Повітряних Сил й опанували техніку пілотування бойових літаків Су-25, МіГ-29, вертольотів Мі-24. Все це стало можливим завдяки суттєвим змінам у навчальному процесі. Зокрема, приблизно на чверть збільшилася практична складова підготовки курсантів. До організації та проведення польових і аеродромних занять залучалися переважно офіцери, які мають бойовий досвід участі в антитерористичній операції.

Таким чином, невдовзі військові частини поповнять понад вісім десятків лейтенантів. Чверть із них – продовжувачі військових династій. Серед випускників двоє завершують навчання із золотою медаллю, четверо – із дипломами з відзнакою. Надалі випускники продовжуватимуть військову службу в авіаційних частинах Повітряних Сил, Військово-Морських Сил та Сухопутних військ Збройних Сил України.

Закінчення на 3 стор.

Фото Миколи Поплавського.

Друкований орган Міністерства оборони України

№25 (844)

20 – 24 червня 2016 року

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

Як козаки до вікінгів у гості літали

У період з 17 по 20 червня військова авіація Повітряних Сил Збройних Сил України взяла участь в міжнародному авіаційному показі “Skrydstrup – 2016”, який проходив у м. Скридструп (Skrydstrup), Королівство Данія.

Цього року у міжнародному авіаційному показі була представлена військова авіація різних типів та призначень з усієї Європи, зокрема відомі пілотажні групи “Турецькі зірки” (TurkishStars) на літаках F-5 і “Патруль Агілера” (PatrouilleAguilera) на навчально-тренувальних CASA-101. Індивідуальний пілотаж на F-16 показали військові льотчики з Бельгії та Греції. Польські ВПС надіслали для динамічного показу в повітрі високоманевений МіГ-29. Їх пілоти вже роками беруть участь у європейських авіашоу і мають великий досвід, бо кожного року представляють свої ВПС мінімум на десяти подібних заходах.

Українську делегацію очолював командувач Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-лейтенант Сергій Дроздов.

У авіаційному показі взяли участь особовий склад та авіаційна техніка – винищувачі Су-27 та Су-27УБ, військово-транспортний літак Іл-76МД Повітряних Сил Збройних Сил України.

Метою заходу була презентація авіаційної техніки Збройних Сил України та демонстрація її можливостей в повітрі та наземному показі, підтримання іміджу Збройних Сил України на міжнародному рівні, обмін досвідом з льотними екіпажами інших країн, обговорення з керівництвом Королівських Повітряних Сил Данії перспективних напрямів двостороннього військового співробітництва, зокрема щодо проведення спільної операції “Північний сокіл – 2017”.

За словами командувача Повітряних Сил ЗС України генерал-лейтенанта Сергія Дроздова, це не тільки показ майстерності кращих пілотів та зразків військової авіаційної техніки, а й, перш за все, спілкування військових льотчиків різних країн та налагодження дружніх відносин. На авіаційному показі було продемонстровано технічні можливості літаків виду Збройних Сил України, що загалом дало можливість удосконалити натренованість льотного та льотно-інструкторського складу під час виконання міжнародних перельотів.

За оцінками іноземних гостей, українські літаки стали “зірками” в програмі данського авіапоказу! Щоб їх побачити, вже в день прильоту, 17 червня, приїхало багато фанів авіації з усієї Європи. Причина проста – майже всі любителі авіації вважають, що Су-27 є одним із найкрасивіших і найпотужніших бойових літаків у світі! На жаль, він рідко буває у Західній Європі, і тому всі готові, щоб побачити Су-27 в повітрі!

На тренувальні польоти 18 червня спеціально був організований споттерський день. Фотографам і фанам авіації організатори дали можливість знімати цей літак ще під час тренування. На авіашоу наступного дня, куди вхід був безкоштовний, приїхало вже понад 50.000 глядачів, які з великим задоволенням подивились на яскравий показ потужного Су-27 в повітрі. Су-27 значно відрізняється розмірами від “маленьких” F-16 і МіГ-29, які значно легше пілотувати. Але українські льотчики “не відстали” від визнаних і досвідчених “експертів” з Польщі, Бельгії та Греції. Навпаки, вони продемонстрували можливості Су-27 по повній програмі, і вразили всіх глядачів.

Роман Юрчило.
Фото Олександра Гольца.

У Василькові визначались із кращою бойовою обслугою

У Васильківському гарнізоні, на базі навчально-тренувального центру Повітряних Сил Збройних Сил України, відбувся третій етап конкурсу “Краща бойова обслуга”. Зенітники змагалися у двох номінаціях – бойові обслуги ЗРК С-300 та Бук-М1.

Метою заходу було визначити найбільш злагоджені та ефективні у веденні протиповітряного бою бойові обслугу військових частин зенітних ракетних військ, а також найбільш підготовлених у військово-професійному відношенні військовослужбовців.

За результатами змагань перше місце вибороли обслуги, якими командували підполковник Вадим Даруга (Повітряне командування “Захід”, Львівський зенітний ракетний полк імені Івана Виговського) та майор Руслан Орлач (Повітряне командування “Захід”, Шепетівський зенітний ракетний полк). 2-е місце поділили обслуги підполковника Олександра Чабана (Повітряне командування “Центр”, Київська зенітна ракетна бригада) та старшого лейтенанта Олександра Єрмакова (Повітряне командування “Центр”, Донецький зенітний ракетний полк). “Бронза” конкурсу дісталась підопічним підполковника Миколи Дзямана (Повітряне командування “Південь”, Одеська зенітна ракетна бригада).

По завершенню першості усіх переможців третього етапу конкурсу нагородили вимпелами, цінними подарунками та грамотами.

Прес-центр Повітряного командування “Центр”.

Вартові неба тримають руку на пульсі подій

Повітряне командування “Захід” разом із іншими об’єднаннями Повітряних Сил відпрацьовує питання управління підпорядкованими військами (силами) під час ведення бойових дій в рамках комплексу командно-штабних навчань під загальним керівництвом командувача Повітряних Сил Збройних Сил України.

В процесі навчань удосконалюються оперативні спроможності повітряного командування під час планування застосування підпорядкованих військ (сил) та управління ними під час ведення оборонної операції в ході відсічі збройної агресії, участі в протиповітряній обороні держави, відбиття ударів засобів повітряного нападу противника в зоні відповідальності.

Під час комплексного командно-штабного навчання відпрацьовуються також практичні заходи. Зокрема, згортання, передислокація з подальшим розгортанням зенітного ракетного дивізіону Львівського полку. Після маневру дивізіон заступає на бойове чергування у новому позиційному районі з діями по контрольних цілях.

– Завдяки таким тренуванням номери бойових обслуг до автоматизму відпрацьовують свої дії на техніці, що може дати вагому перевагу під час реального бою. Після повернення в місце постійної дислокації дивізіон продовжить нести постійне бойове чергування з охорони повітряного простору, – запевняє командир підрозділу підполковник Сергій Малярчук.

Прес-центр Повітряного командування “Захід”.

Петро Порошенко: “Світ має залишатися рішучим і єдиним у своїй реакції на зневагу Росії до міжнародного права”

У рамках візиту до Франції Петро Порошенко провів зустріч з Головою Сенату Жераром Ларше.

Глава Української держави висловив глибоке розчарування ухваленою 8 червня цього року Сенатом Франції резолюцією щодо поступового пом’якшення санкцій ЄС.

Він зазначив, що це рішення не відповідає цінностям, на яких базується Європейський Союз і які поділяє Україна. Він наголосив, що світова спільнота має бути рішучою і єдиною у своїй реакції на зневагу Росії до міжнародного права.

Голова Сенату Жерар Ларше констатував, що резолюція має лише дорадчий характер і не йдеться про скасування санкцій щодо Росії до повного виконання нею Мінських домовленостей.

Петро Порошенко також привітав продовження Європейським Союзом санкцій проти у РФ у відповідь на незаконну анексію Криму і Севастополя.

Президент висловив сподівання, що Франція і надалі сприятиме Україні на шляху реформ, а також підтримає рішення щодо надання найближчим часом безвізового режиму для українців.

Петро Порошенко запросив Голову Сенату Франції відвідати Україну з візитом у зручний час.

Лейтенантські зірки авіаторів

Закінчення. Початок на 1 стор.

У передодень випуску навчальний заклад відвідав Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак. Глава вітчизняного оборонного відомства оглянув матеріальну базу навчальної авіабригади, де проходять вишкіл майбутні військові льотчики, та вручив відомчі відзнаки кращим випускникам і викладачам Харківського університету Повітряних Сил ім. Івана Кожедуба.

У Вінниці вшанували пам’ять героїв, полеглих під час Другої світової війни

22 червня у Вінниці відбулось покладання вінків та квітів до Меморіалу Слави з нагоди Дня скорботи і вшанування пам’яті жертв війни в Україні.

В скорботних заходах взяли участь керівники області та міста, ветеранські і громадські організації, генерали та офіцери Командування Повітряних Сил Збройних Сил України, військовослужбовці частин місцевого гарнізону, вінничани.

Присутні вшанували пам’ять синів і дочок українського народу, полеглих під час Другої світової війни, їх подвиг та жертовність. Військовослужбовці Роти почесної варти салютували зі стрілецької зброї в пам’ять про мільйони загиблих у найстрашнішій війні 20-го століття.

Вшанували присутні і загиблих героїв, котрі боронили Україну під час антитерористичної операції на сході України, поклавши квіти до пам’ятників Небесної Сотні та Героям АТО.

Олександр Холява.

У Києві відбувся брифінг “Варшавський саміт НАТО-2016 та Україна”

22 червня у Києві, в посольстві Литовської Республіки в Україні, відбувся брифінг “Варшавський саміт НАТО-2016 та Україна”.

Голова представництва НАТО в Україні Александер Вінніков під час заходу розповів, що Україна – єдина країна-партнер НАТО, яка проведе окрему зустріч, в окремому форматі під час саміту 2016 року.

– У Варшаві відбудеться зустріч комісії НАТО-Україна на рівні голів держав та урядів. Хочу відзначити, що Україна буде єдиною країноюпартнером НАТО, яка проведе окрему зустріч, в окремому форматі під час саміту. На наш погляд, це є чіткою ознакою тієї невпинної підтримки безпеки та стабільності України, яку надає НАТО. У Варшаві ми підтвердимо нашу потужну політичну підтримку України, – зазначив Александер Вінніков.

Заступник Міністра оборони України з питань євроатлантичної інтеграції Ігор Долгов наголосив, що одним з рішень, ухвалених в рамках саміту НАТО у Варшаві, стане створення нового механізму Альянсу, метою якого буде протидія проявам гібридної війни.

Також Ігор Долгов додав, що ключові рішення щодо допомоги Україні будуть стосуватися не стільки нових інструментів, скільки систематизації існуючих.

– Якщо прискіпливо читати документ, то дійсно нового там можна не знайти. Більше йдеться про систематизацію старих програм. Принципово новим буде заснування платформи з протидії гібридній війні, – зауважив заступник Міністра оборони.

З неба – у море: курсанти-десантники відпрацювали стрибки з парашутом на воду

На узбережжі Чорного моря курсанти факультету підготовки спеціалістів Високомобільних десантних військ Військової академії (м. Одеса) під час практичного відпрацювання програми з повітрянодесантної підготовки виконали стрибок з парашутом з вертольота Мі-8 на воду.

Особливістю виконання і умовами допуску до цього виду стрибків з парашутом був достатній досвід стрибків на сушу, тому до участі в занятті долучились лише третьокурсники факультету.

Як розповів майбутній офіцер ВДВ молодший сержант Сергій Шагов, стрибкам на воду передували грунтовна теоретична підготовка, комплекс занять на повітрянодесантному комплексі, а також перегляд відеозаписів попередніх стрибків та спілкування з десантниками, які вже мають практичний досвід виконання стрибків.

Своєю чергою, старший солдат Сергій Бабак зазначив, що основною відмінністю та складністю стрибка на воду є необхідність звільнитися від підвісної системи парашута безпосередньо перед приводненням. Але для нього та інших курсантів ця складність повною мірою компенсувалась отриманим цінним і унікальним досвідом, а також чималою порцією задоволення.

– На вулиці – спека, тож коли занурюєшся з повітря у прохолодну морську воду – відчуття неперевершені, – говорять майбутні офіцери ВДВ після виконання завдання.

У ВДВ – курс молодого бійця

Після трирічної перерви у “десантуру” знову набирають строковиків

Цілих два місяці у напруженому режимі новобранці опановуватимуть військове мистецтво під керівництвом професійних інструкторів навчального центру ВДВ, що у Житомирі. Варто зазначити, що за останні три роки це перший набір військовослужбовців строкової служби до лав Високомобільних десантних військ.

Далі – служба в підрозділах забезпечення. У командуванні виду переконують, що строковики в жодному разі не залучатимуться до участі в проведенні антитерористичної операції на територіях Донецької та Луганської областей.

– Раніше підготовка молодих солдатів-десантників тривала лише три тижні, тепер – два місяці. Аналогічний вишкіл проходять військовослужбовці-контрактники. Зокрема, вони опановують ази спеціальної, інженерної, тактичної, вогневої підготовки, елементи тактичної медицини, навчаються діяти єдиною командою. Якщо ж у строковика виникне бажання стати професійним військовим, підписати контракт, то вже не буде необхідності повторно проходити двомісячний курс молодого бійця, – розповідає один з офіцерів-наставників.

Нині строковики навчаються повітрянодесантної підготовки: вивчають тактико-технічні характеристики парашута, виконують етапи укладки, відпрацьовують практичні елементи здійснення стрибка з парашутом на повітрянодесантному комплексі.

Логічним апогеєм цього дійства має стати перший парашутний стрибок з вертольота Мі-8.

Юрій Ігнат. “Крила України”.
Фото прес-служби ВДВ.

Музей Повітряних Сил продовжує свою роботу

У Музеї Повітряних Сил і надалі проходять екскурсії для бажаючих поринути в історію авіації. З кожним роком він набуває все більшої популярності як серед молоді, так і серед дорослого населення. Лише за 2015 рік музей відвідало майже 6 тисяч зацікавлених. Така цифра вражає не тільки екскурсоводів, а й гостей закладу.

Попри спеку, протягом літа відвідувачів теж чимало. Значну кількість становлять діти. В основному, до авіації дітей залучають у літніх таборах. Так, наприклад, табір "Джерельце", що розташований неподалік Хмельницька, кожного року організовує екскурсійні поїздки до музею. Тут зібрана значна кількість експонатів військової техніки Повітряних Сил, військ протиповітряної оборони та ракетних військ стратегічного призначення. З початком війни дітей ще більше зацікавила історія авіації, в порівнянні з минулими, довоєнними роками.

Довідка

Філія музею знаходиться на території Командування Повітряних Сил (м. Вінниця, вул. Стрілецька, 105). Музейна експозиція складається з двох залів, у яких розміщено експозиція і зразки стрілецької зброї, та відкритої площадки площею 1,7 га, де розташовано понад 40 одиниць військової техніки. Основний фонд музею Повітряних Сил складає 1388 одиниць. Сьогодні у музеї за лімітом штатного розкладу працює 7співробітників.

Ярослава Зоріна. "Крила України". Фото автора.

Авіатори на Київщині відсвяткували День частини

76-ту річницю з Дня створення військової частини відсвяткували авіатори на Київщині.

Привітати мужніх захисників зі святом прибули командир Повітряного командування "Центр" – заступник командувача Повітряних Сил Збройних Сил України полковник Анатолій Кривоножко, представники міського голови міста Василькова Сергій Прунцев і Михайло Іщук, військовослужбовці Васильківського гарнізону та представники духовенства.

За зразкове виконання службових обов'язків, вірність Військовій присязі, патріотизм та сумлінну службу ряд військовослужбовців були заохочені грамотами та подяками.

Прес-центр Повітряного командування "Центр".

Герої не вмирають!..

В Стрию вшанували загиблих героїв. Військовослужбовці Теребовлянського зенітного ракетного полку взяли участь в урочистостях, присвячених відкриттю меморіальної дошки трьом випускникам вищого професійного училища №8. Хлопці загинули під час проведення антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей. Віддали життя Батьківщині, виконуючи бойові завдання.

Сержант Артур Лі, молодший сержант Юрій Бурдяк та старший солдат Павло Коваль за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, нагороджені орденами "За мужність" ІІІ ступеня (посмертно).

На урочистостях були присутні матері Артура Лі та Юрія Бурдяка, дружина та син Павла Коваля. Павло встиг залишити нащадка, а от Артур і Юрій не встигли навіть одружитись. Воїни протиповітряної оборони вшановували побратимів з 80-ї окремої аеромобільної бригади та 24-ї окремої механізованої бригади як рідних, бо немає в нас чужого горя.

Під час мітингу з нагоди відкриття пам'ятної дошки загиблим героям заступник військового комісара Стрийського об'єднаного військового комісаріату підполковник Вацлав Оскальдович наголосив на тому, що загиблі в зоні проведення АТО навічно занесені до Книги пам'яті полеглих за Україну, та пам'ять про них вічно житиме в наших серцях.

Прес-центр Повітряного командування "Захід".

"Якщо потрібно буде заплатити таку ціну ще раз, я навіть не задумаюсь"

Руслан Берландін, юрист за спеціальністю, родом з Чернівців, два роки тому покинув всі особисті справи і добровільно пішов на передову. Звільнення Маріуполя стало для чоловіка першою бойовою операцією. Тоді він віддав журналістці, яка знімала події в місті, бронежилет. За кілька годин під його ногами підірвалась міна... Те, що після такого поранення Руслану вдалось не просто вижити, а й обійтись без ампутації – справжнє диво.

– Кілька днів тому ви отримували в Маріуполі відзнаку за звільнення міста. Місто змінилось?

– Важко відповідати на це питання. Якщо враховувати військовий аспект, то звісно змінилось. Тоді була купа барикад, безладу. Маріуполь був замінованим. Ми виколупали кілька тонн вибухівки зі стін, вулиць, мостових за два тижні… Вже на другий день після звільнення по вулицях вже гуляли мами з дітками, буквально одразу місто зажило зовсім іншим життям. Я зустрічався з однокласником, друзями.

– Зустрілись з побратимами?

– Так. Навіть знайшов лікаря, який мене "штопав". Він зшивав мені розірвану печінку в польових умовах. Повернутись тоді не було можливості, як і доїхати до наступного госпіталю. Прийняв рішення на свій страх і ризик. Результат, як то кажуть, на обличчя: я живий і здоровий.

– Багато ваших друзів отримали відзнаки. Пишаєтесь товаришами?

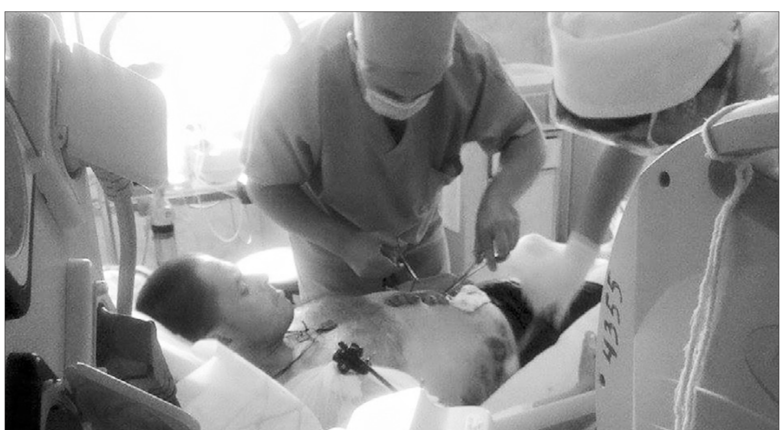
– Ми йшли воювати не за гроші і не за нагороди. Розуміли, що можуть бути поранення, смерті, та це нас не зупиняло. Ми тоді ще не знали, як зміниться країна, та точно знали, що зміниться. Було чимало труднощів.

– За два роки довелось пережити дуже багато. Змінились?

– Якщо чесно, то ні. Мої цінності тільки зміцнились, як і у більшості побратимів, що воювали поряд зі мною. Випадкових людей не було. Люди свідомо прийшли на фронт. Знаю кількох бійців, яким уже на війні виповнилось 18 років. Вони отримали поранення, в мирний час займались спортом, були чемпіонами, отримували золоті медалі, але без роздумів усе покинули і відправились захищати країну.

– З якими труднощами стикнулись на фронті?

– Складним було все. Не вистачало зброї, боєприпасів. Ми розуміли, що немає на кого надіятись, окрім себе. Дивувало ставлення людей один до одного, братерство. Батько, коли минулого року отримував нагороду за мене, не зміг стримати сліз. Дух Запорізької Січі нікуди не зник. Кожен з нас був готовий прикрити бойового побратима. Бережливо ставились один до одного в бою, в побуті, не було фамільярних стосунків, дідівщини, рангів, статусів.

– Хронологічно склалось, що у багатьох волонтерів ви були першими…

– І жоден з них не зійшов з дистанції, що не може не радувати. Люди почали цим жити. Це торкає і не відпускає.

– З журналісткою, якій віддали бронежилет, підтримуєте зв'язок?

– Ні. Навіщо? Вона – з проросійського видання, мене не шукала. Я віддавав бронежилет не для того, щоб щось з цього мати. Якщо колись доля нас зведе, поспілкуємось.

– Невже зовсім не було сумнівів, коли залишались без захисту?

– А за що переживати? Двом смертям не бувати, одної не минути. Помирати з мокрими штанами, вибачте за прямоту, не бачу сенсу. На дівчину було боляче дивитись: ні каски, ні броника. Зі зброї – тільки камера і диктофон. Філософія воїна: боїшся – не роби, робиш – не бійся.

– Ви одразу після операції почали допомагати побратимам…

– Залізяки були в спині, відчував сильний біль, але бути байдужим не міг. Волонтерська допомога, юридична… Залучав знайомих, приймали мільйон дзвінків з усіх країн і куточків світу. Не робили поділу по батальйонах, допомагали усім. Створили юридично-соціальну службу, вона зафункціонувала. Звісно, працювати у тому ритмі, як хотілося б, не виходить. Доводиться лягати з операції на операцію. Але, тим не менше, коли є можливість, біжимо в штаб чи офіс. Живу з телефоном під подушкою.

– Лікування виявилось довгим. З лікарями пощастило?

– Звісно, пощастило, мені врятували життя. Не хочеться бути невдячним. Якби не поранення, було б взагалі все чудово. Завжди акцентував увагу, що я не хворий, а поранений. Все, що нас не вбиває, робить сильнішим.

– Не шкодуєте, що два роки тому так круто змінили життя?

– Абсолютно. Вдячний долі, що все склалось саме так. Навіть в ті часи, коли сльози котились від болю, я не хотів нічого змінити. Я зустрів багатьох людей, які стали частиною мого життя, я вдячний долі за це і не бачу сенсу шкодувати. Мій вибір свідомий. Я чітко розумію, що можу повернутись додому без рук, без ніг, без очей, з перебитим хребтом. Я усе це розумію. Єдине, до чого я не був готовий, – це відчуття сильного болю. Якщо потрібно буде заплатити цю ціну ще раз, я навіть не задумаюсь.

Спілкувалась Анастасія Олехнович. "Крила України".

У навчанні та бойовій роботі

У такому ритмі живе окремий полк зв'язку, який відзначає 75-річний ювілей

Про окремий полк зв'язку Повітряних Сил, що базується на Вінниччині, ми не раз згадували у газеті. Сьогодні ж – особливий випадок! 75 років з дня заснування частини. Мабуть, зайвим буде говорити про те, що за сім з половиною десятиліть полк має славне та героїчне минуле. Головне, що нинішнє покоління військовослужбовців, під керівництвом полковника Дмитра Задворнова, гідно зберігає традиції своїх попередників і намагається бути кращим, як кажуть, в бойовій і політичній підготовці.

А сьогодні це вкрай важливо. Окуповано Крим, на Донбасі щодня гинуть люди. Це усвідомлює кожен військовослужбовець полку, адже окремі підрозділи зв'язківців постійно знаходяться у зоні проведення антитерористичної операції. За словами заступника командира частини з виховної роботи підполковника Євгена Івашкевича, уже пройшла 14-та ротація в АТО, успішно проведено заміну озброєння та спеціальної техніки, а бойовий дух воїнів-зв'язківців – у належному стані.

Лише протягом цього року в частині відбулись серйозні командно-штабні навчання під керівництвом Генерального штабу Збройних Сил України, Командування Повітряних Сил та інші. Особливо визначальним для військовослужбовців полку було стратегічне командно-штабне тренування, яке відбулось навесні 2016 року. Під час нього розгорталась елементи пунктів управління на рухомих засобах у визначених районах. Військовослужбовці відпрацьовували алгоритм дій у різних ситуаціях: на місці дислокації під час перебазування, на марші, в умовах ведення бойових дій та інше.

– Підрозділи полку відпрацьовували злагодження при розгортанні, згортанні, експлуатації при переміщенні вузлів та ліній зв'язку, – розповідає заступник командира полку підполковник Валерій Липовий. – Для цього було проведено марш у визначений район – в умови польової місцевості та лісосмуги. У складі полку є спеціальні штабні машини, які працюють як допоміжний пункт управління на рухомих засобах. З цього пункту управління, при необхідності, може здійснюватися управління військами керівництвом штабу Командування Повітряних Сил ЗС України. Власне, тому на час особливого періоду полк комплектується додатковими засобами підтримки: підсиленими бойовими підрозділами, зенітними установками тощо.

Організувати у польових умовах надійний та безперебійний зв'язок для забезпечення управління керівному складу не так просто. Окрім бойових завдань зв'язку, військовослужбовці повинні повністю забезпечити організацію життєдіяльності, охорони та оборони, медичного забезпечення та відпочинку. На одному з перших місць – оперативність виконання наказів.

Вже за місяць після згаданого КШН, подібні маневри провели й під егідою виду – Повітряних Сил, під безпосереднім керівництвом першого заступника НГШ. Відпрацьовувалась практична фаза розгортання передового командного пункту Повітряних Сил на рухомих засобах. Загалом, дії військовослужбовців оцінено на "добре". Було розгорнуто вузол зв'язку та передовий командний пункт виду на рухомій техніці й забезпечене управління керівному складу.

За словами підполковника Валерія Липового, нещодавно проведена самооцінка з командирами підрозділів, які були визначені наказом командувача ПС для набуття бойових спроможностей у 2016 році. Оцінювання проводилось з виходом техніки у визначені райони, відпрацюванням навчально-бойових завдань, колективної підготовки. За результатами польового виходу підрозділи, які визначені для набуття бойових спроможностей, повністю готові до виконання завдань за призначенням й готуються до проведення оцінки першого рівня.

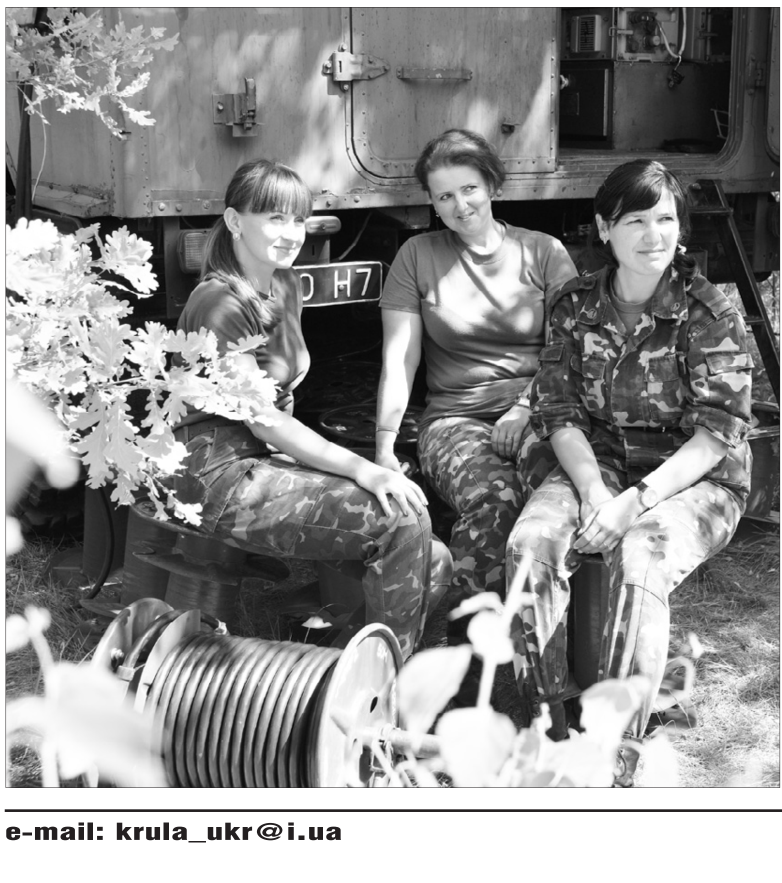
Мета усіх цих навчань зрозуміла – надати практику військовослужбовцям в польових умовах. Особовому складу необхідно налагодити роботу в чергових бойових обслугах, а командирам – в управлінні підрозділами при згортанні, розгортанні, функціонуванні та переміщенні вузлів та ліній. Поряд з цим, відпрацьовується алгоритм дій у захисті від зброї масового ураження, інженерного обладнання та маскування пунктів управління.

На особливий період частина доукомплектовується іншими підрозділами, які здійснюють охорону та всебічне забезпечення. Зв'язківці давно звикли до польових умов, доволі часто доводиться тренуватися саме під відкритим небом – така специфіка полку.

Наприкінці року на військовослужбовців частини чекає ще одне надзвичайно важливе стратегічне навчання, де розгортатимуться декілька пунктів управління на рухомих засобах, як для Командування ПС ЗС України, так і для визначених Повітряних командувань. Тож, зрозуміло, що особливо святкувати ювілейний день частини військовослужбовцям ніколи, треба готуватись.

Однак урочисті заходи на день частини все ж заплановано. Буде заохочено кращих військовослужбовців полку зв'язку нагородами різного статусу та гатунку: від Генерального штабу – до керівництва частини. За словами підполковника Євгена Івашкевича, до 75-річчя полку виготовлено і затверджено ювілейну медаль.

Юрій Ігнат.
"Крила України".
Фото автора.

Два десятиліття на чолі військового колективу

Наша газета вже розповідала про цього, по-своєму легендарного, командира частини – досвідченого офіцера з календарною вислугою у 38 років, який лише на посаді командира частини знаходиться чи не з часів здобуття Україною Незалежності. Це – командир окремого інженерно-аеродромного батальйону Повітряного командування "Захід" полковник Олександр Катюха. Більше половини свого життя, 32 роки, офіцер служить у цій військовій частині, яка, по суті, стала вже його другою родиною.

Майбутній офіцер народився у Києві, а виріс на батьківщині Лесі Українки, у Новограді-Волинському. Вирішивши пов'язати своє життя з армією, у 1978 році він став курсантом Пермського військового авіаційно-технічного училища. Невдовзі рядовий Катюха проявив свої командирські здібності та став сержантом, до самого випуску обіймав посаду заступника командира взводу.

Спекотним літом вісімдесят першого року, 35 років тому, лейтенант Катюха прибув для подальшого проходження військової служби до Хмельницького гарнізону. Частина, до якої потрапив молодий офіцер, була не зовсім звичною: начебто авіаційна, і літаки у ній є, а ось льотчиків – немає!.. Це була окрема ескадрилья безпілотних літаків.

А вже через два роки, як і тисячі інших радянських офіцерів, старший лейтенант Олександр Катюха написав рапорт із клопотанням відрядити його до Афганістану. Тоді, на початку вісімдесятих, ніхто й сумнівів не мав у тому, що у Демократичній Республіці Афганістан Радянська армія виконує історичну місію. Тож виконати інтернаціональний обов'язок у складі Обмеженого контингенту Радянських військ в Афганістані для кожного офіцера було за честь.

"За річку" старлей потрапив у вісімдесят третьому. Саме тоді бойові дії почали розгоратися з новою силою. Афганські повстанці – вдень дехкани, а вночі – моджахеди – почали отримувати відчутну підтримку Заходу. На зміну столітнім "бурам" почали надходити китайські "калашникови", радянські машини й бронетехніка почали підриватися на італійських мінах, а літаки й вертольоти збивали вже не лише з ДШК, а й з американських переносних зенітних ракетних комплексів. Словом – повний інтернаціонал: ми виконуємо інтернаціональний обов'язок, а по нас б'ють з озброєння усіх мастей і виробників…

Старший лейтенант Олександр Катюха служив у Баграмі. Це – невелике старовинне місто у провінції Парван, у 60 кілометрах від Кабула. Проте невелике місто – це за кількістю населення. Аеродром у Баграмі величезний, через що на ньому та поблизу дислокувався потужний гарнізон, у якому лише авіаційних частин було близько десяти. А ще – штаб 108-ї мотострілецької дивізії, 345-й парашутно-десантний полк, госпіталь тощо. Старший лейтенант Катюха служив в інженерному батальйоні.

Запитайте в будь-якого водія Афганської війни, що таке Саланг? І ви отримаєте у відповідь щось на кшталт того, що це – дорога до пекла. Насправді, Саланг – це один із перевалів на хребті

Гіндукуш, через який проходила "бетонка" – дорога, що йшла через більшу частину території Афганістану та завершувалася на кордоні з Радянським Союзом. Щодня, усі десять довгих років Афганської війни, цією дорогою йшли колони. З Союзу вони перевозили сільськогосподарську техніку, продовольство та пальне для братнього афганського народу й те ж саме пальне, продовольство та боєприпаси для контингенту. А у зворотному напрямку йшли пусті наливники, техніка на ремонт та інші військові вантажі. Щодня то на одній, то на іншій ділянці "бетонки" колони потрапляли під обстріли. Щоночі душмани мінували дорогу, й кожного ранку сапери йшли на розмінування, а коли вони не встигали знешкодити всі міни, то їх "ловили" колеса й днища машин… Пройти сотні кілометрів смертельно небезпечної дороги через Саланг було непросто. А Олександр Катюха у складі супроводу цих колон пересік Саланг 26 разів! І підриви у колонах траплялися, і відстрілюватися довелося – всяке бувало…

Відтоді, як офіцер Олександр Катюха повернувся з Афганістану, він служить в окремому інженерно-аеродромному батальйоні. 20 років тому він став його командиром. За ці роки Олександр Сергійович став справжнім батьком для своїх підлеглих, він знає свою частину до кожного закутку у казармі. І, звичайно, він добре знає та розуміє і своїх підлеглих, і саму службу. Тож не дивно, що військова частина під його командуванням – завжди серед кращих.

Періодично наша газета розказує читачам про інженерні роботи, що виконує цей військовий колектив. І сьогодні, розповідаючи про командира, який 30 червня святкуватиме свій 55-річний ювілей, не можна не зупинитися окремо й на здобутках військової частини, якою він ось уже два десятиліття поспіль беззмінно командує. Так, протягом крайніх п'яти років хмельницькі інженери-аеродромники працювали у Старокостянтинові, Озерному, Гнівані, Луцьку, Гайсині, Чорткові, Миргороді, Івано-Франківську, Старичах, Васильків, Канатовому, Чугуєві, Чернігові, Броварах, Прилуках, Миколаєві, Вознесенську, а також на полігоні, що на Хмельниччині, виконуючи роботи з відновлення аеродромного покриття на діючих та запасних аеродромах, а також інші роботи на різних військових об'єктах. Всього протягом цих років особовим складом батальйону замінено 1605 аеродромних плит ПАГ, демонтовано 2030 таких плит і укладено 1477 плит. Крім того, виконано роботи з планування 513 380 м. кв. ґрунту, переміщено 114 027 м. куб. та розроблено 78 645 м. куб. ґрунту. Окрема важка й важлива ділянка аеродромних робіт – монолітне покриття аеродромів. На ній аеродромниками нарізано швів на 20 015 погонних метрах моноліту й демонтовано 25 328 кубічних метрів монолітного покриття.

Однією з найбільших робіт першого фронтового, 2014 року, стало відновлення штучної злітно-посадкової смуги аеродрому Краматорськ. Залучався особовий склад частини й до інших заходів бойового забезпечення проведення АТО.

З останніх великих робіт військовослужбовців частини – відновлення покриття Луцького аеродрому, на якому нещодавно проходили інтенсивні польоти, про які писала наша газета. Тут, на Волині, інженери з Хмельниччини традиційно проводили заміну аеродромних плит на злітно-посадковій смузі й руліжних доріжках, нарізували й заливали шви, будували майданчики й замінювали армобетон на плити ПАГ-18 та виконували інші інженерні роботи. Їх якість дозволила провести велику кількість льотних змін на високому рівні, чим інженери-аеродромники полковника Олександра Катюхи дають своєрідну гарантію безпеки польотів зі свого боку. Адже їхній професіоналізм, як і завжди, було продемонстровано на традиційно високому рівні. Та чи не найбільша заслуга в цьому – досвідченого командира, якого у ці літні дні підлеглі й колеги вітають із ювілеєм, бажаючи нових звершень та усіляких гараздів.

Олексій Тригуб.
"Крила України".

Вивчаємо міжнародне гуманітарне право

У Львові відбувся семінар Міжнародного комітету Червоного Хреста в Україні з імплементації норм міжнародного гуманітарного права, в якому взяли участь офіцери командного, юридичного та виховного напрямків роботи Повітряного командування "Захід".

Під час зустрічі на практичних прикладах учасники оцінили важливість надання командирам усіх рівнів обґрунтованих, а головне – своєчасних консультацій із питань виконання норм міжнародного гуманітарного права під час проведення бойових операцій.

Делегат МКХЧ по роботі зі Збройними Силами та органами безпеки Майкл Пімбл підкреслив, що керівництво Міністерства оборони України та Генерального штабу ЗС України завжди підтримує заходи, які Червоний Хрест проводить та планує проводити в Україні.

– Завдяки порозумінню на сьогодні вже зроблено багато. Проводяться заняття з МГП з різними категоріями військовослужбовців. Наприклад, найбільш масштабні з них – із рядовим складом у навчальних центрах в Яворові, Житомирі, Десні, у планах – Миколаїв. Можу впевнено сказати, що це – одна з найкращих співпраць зі Збройними Силами, що мені доводилося зустрічати – підсумовує результати спільної роботи Майкл Пімбл.

Радник МКХЧ по роботі зі Збройними Силами України та органами безпеки України полковник запасу Ігор Лимаренко зазначив, що в зоні проведення антитерористичної операції представники Червоного Хреста працюють у тісній взаємодії з офіцерами цивільно-військового співробітництва. Співпраця ґрунтується на основі офіційних мандатів та домовленостей, але важливим є фактор взаємоповаги і довіри.

– Ми буваємо по обидва боки лінії розмежування, але ні в якому разі представники Червоного Хреста не можуть бути використані як джерело розвідувальної інформації. Це неможливо. Ніхто не стане нехтувати більш ніж столітнім іміджем нашої організації, – пояснює Ігор Лимаренко.

У практичній частині семінару учасники на прикладі інтерактивних відеоматеріалів активно застосовували отримані знання норм міжнародного гуманітарного права у вирішенні поставлених завдань, надавали найбільш прийнятні з правової точки зору висновки з метою сприяння прийняттю рішень командним складом при веденні військових операцій.

Кожен учасник отримав сертифікат від організаторів та набір текстових та відеоматеріалів, що будуть використані для навчання основам МГП підлеглого особового складу.

Ірина Баранова. м.Львів.

Розширення військового шпиталю – вимога часу

У Військово-медичному клінічному центрі Північного регіону після проведення капітального ремонту та придбання сучасного обладнання введено в дію відділення судинної хірургії клініки торакабдомінальної хірургії та відділення щелепно-лицевої хірургії.

За словами начальника Центру полковника медичної служби Віктора Поліщука, за сприяння офіцерів військово-медичного департаменту оборонного відомства їм в короткий час вдалося створити два сучасних підрозділи з просторими операційними, процедурними кімнатами, а також комфортними палатами.

– Обидва відділення ми навмисно розмістили на одному поверсі. Адже поранення обличчя у більшості випадках перетикається з проблемами в галузі торакабдомінальної хірургії і навпаки. Та, головне, що відтепер потенціал харківського госпіталю збільшився, а рівень надання певних послуг нашим пацієнтам вийшов на більш високий рівень, – зауважив полковник медичної служби Віктор Поліщук.

Варто зазначити, що з початком проведення антитерористичної операції на Донбасі фахівці ВМКЦ Північного регіону надали медичну допомогу понад 16000 українських військовослужбовців і правоохоронців. Приблизно 3 тисячі зі всіх учасників бойових дій надійшли до Харкова з пораненнями, решта – з травмами чи захворюваннями різного характеру.

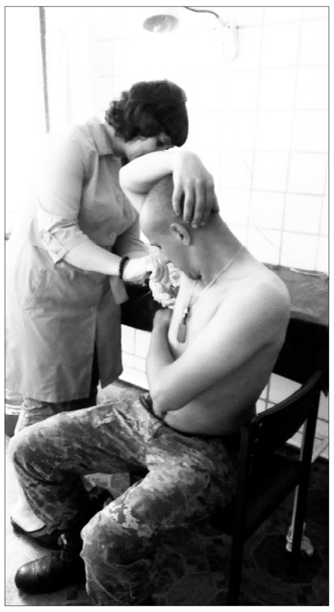
За словами командування ВМКЦ ПнР, у найближчих планах є осучаснення інших клінік та відділень, а також доведення загальної організації роботи всієї установи до найкращих світових стандартів.

Дмитро Горбунов. м.Харків.

Сила лікаря – у його серці

На долю воїнів зенітного ракетного полку випало нелегке завдання – вивести особовий склад разом із технікою та озброєнням із зони проведення антитерористичної операції.

З перших днів повернення до мирного життя велася напружена та копітка робота з відбудови об'єктів інфраструктури містечка, вирішення проблем соціального характеру сімей військовослужбовців тощо.

Майже одразу постало питання про надання медичної допомоги військовослужбовцям безпосередньо за місцем дислокації. За розв'язанням цієї проблеми командування частини звернулося до головного лікаря Золотоніської центральної районної лікарні, де у короткий термін отримали позитивну відповідь. Весь медичний персонал на чолі з головним лікарем Сергієм Примаком одноголосно долучився до справи захисту рідної країни.

– Лікувати воїнів – справа почесна! – зазначає він.

Неодноразове звернення військовослужбовці військової частини за допомогою до фахівців лікарні та… жодної відмови. Головний лікар особисто опікується кожним випадком захворювання військових – від стоматологічних послуг до проведення хірургічних операцій. Кожна проблема, навіть найдрібніша, уважно вислуховується та кваліфіковано вирішується. І це дає право стверджувати, що лікувати людей – його покликання! Адже життєвим кредом всіх працівників Золотоніської центральної районної лікарні на чолі із Сергієм Примаком є переконання Парацельса: "Сила лікаря в його серці".

19 червня медичні працівники відзначали своє професійне свято. З цієї нагоди військовослужбовці-зенітники привітали увесь медичний персонал Золотоніської центральної районної лікарні і висловили щирі слова подяки її головному лікарю Сергію Васильовичу Примаку за терпіння і людяність, за професіоналізм та любов до людей, за патріотизм та відданість рідній Батьківщині!

Прес-центр Повітряного командування "Центр".

Знання бронетехніки не завадить і авіатехнікам

Днями курсанти Військового коледжу сержантського складу відвідали єдине в Україні підприємство, яке виробляє танки, – державне підприємство "Завод ім. В.О Малишева", яке зовсім недавно відсвяткувало 120 років своєї безупинної високопрофесійної роботи на стезі машинобудування.

Під час відвідування музею підприємства майбутні професійні сержанти дізналися про етапи розвитку вітчизняного танкобудування. В стінах славетного промислового закладу майбутні авіаційні техніки оглянули виробничі цехи, поспілкувалися з кращими фахівцями та отримали відповіді на запитання, пов'язані з експлуатацією озброєння та військової техніки. Хоча й бронетехніка, здавалося б, і не має не те, що прямого – бодай будь-якого стосунку до майбутнього фаху воїнів-авіаторів, проте хід бойових дій у зоні проведення антитерористичної операції показав, що в сучасних умовах гібридної війни військовослужбовцю не завадить й володіння не властивим його військово-обліковій спеціальності озброєнням. Яскраво довели це авіатори та вартові неба, які відстоювали територіальну цілісність та незалежність Батьківщини в лавах зведеного загону Повітряних Сил під Авдіївкою та в інших місцях зони АТО.

Курсанти не тільки ознайомилися з історією підприємства, а й на власні очі побачили основні етапи створення сучасної бронетехніки, зокрема танка БМ "Оплот", бронетранспортерів БТР-4, "Дозор-Б" та інших.

За словами керівництва заводу, сьогодні Україна може пишатися тим, що, незважаючи на всі економічні труднощі останніх років, змогла зберегти своє танкобудування.

І. Кравченко. м.Харків.

У нове – життя з

24 червня у Харківському університеті Повітряних Сил ЗС України ім. Івана Кожедуба відбудеться черговий випуск фахівців льотного факультету для потреб Повітряних Сил та армійської авіації Сухопутних військ ЗС України. Невдовзі молоді офіцери понесуть із собою у війська знання та перший досвід, отриманий у стінах харківського вишу від кращих наставників університету, а на їх місце прийдуть нові курсанти. І так само, як змінюються покоління випускників ХУПСу, постійно змінюються, а точніше – удосконалюються форми та методи підготовки майбутніх фахівців і, в першу чергу, – льотних кадрів.

Напередодні цієї важливої для кожного кожедубівця події начальник Харківського університету Повітряних Сил ЗС України кандидат технічних наук, військовий льотчик 1-го класу генерал-майор Андрій Алімпієв в інтерв'ю газеті "Крила України" розповів про реформування системи підготовки майбутніх льотчиків, а також про те, яким є нинішній офіцер-випускник цього профільного навчального закладу.

– Коли і чому виникла необхідність переходу на нову концепцію підготовки льотного складу?

– Світовий досвід свідчить, що система льотної підготовки, як і будь-який навчальний процес, оптимізується, виходячи з критерію ефективності. Іншими словами, система професійної підготовки в сучасних умовах повинна розвиватись за оптимальним алгоритмом, який обов'язково враховує вимоги сучасності, економічний потенціал і можливості забезпечення підготовки, забезпечує формування майбутнього професіонала, здатного крок за кроком рухатися до вершин льотної майстерності.

По-перше, підготовка льотного складу є багатогранним процесом, який складаються із теоретичної, тренажерної, психологічної, психофізіологічної, фізичної й безпосередньо – льотної підготовки. Рівень техніки пілотування та бойового застосування сучасного літального апарата майбутніми льотчиками на сьогодні є одним із основних показників їх професійної готовності до виконання службових обов'язків.

По-друге, аналіз психолого-педагогічних досліджень, спрямованих на удосконалення професійної підготовки у вищих військових закладах освіти, свідчить про те, що існують певні протиріччя між зростаючими вимогами до професіоналізму майбутніх військових льотчиків і рівнем їхньої професійної підготовки.

Тому нагальна потреба реформування системи професійної підготовки льотчиків мотивувала нас звернутися до загальної методології професійної освіти, аналізу вимог щодо її організації та окреслити сучасні вихідні положення щодо організації підготовки майбутніх льотчиків. В Університеті у 2012 році було розроблено Концепцію триступеневої системи льотної підготовки курсантів, яку затвердив командувач Повітряних Сил ЗСУ. Згідно з цією Концепцією льотний факультет університету з 2013 року перейшов на нові засади льотної підготовки курсантів.

– У чому суть цієї концепції? Які основні її переваги?

– Метою Концепції є забезпечення рівня льотної підготовки випускника-льотчика (штурмана), достатнього для льотної експлуатації та бойового застосування літального апарата за призначенням, без додаткової підготовки після випуску та оптимізації витрат на льотну підготовку.

Підготовка курсантів-льотчиків має свої особливості. У Концепції передбачено ступеневе опанування курсантами легкомоторного літака (вертольота) початкового навчання; навчального літака (вертольота) та бойового (транспортного) літака (вертольота).

Перший ступінь включає льотну підготовку курсантів 2-го курсу на легкомоторних літаках і вертольотах з метою з'ясування їхньої придатності до подальшого льотного навчання.

За результатами опанування легкомоторного літака здійснюється розподіл курсантів спеціалізації "льотна експлуатація та бойове застосування літаків" для тактичної та транспортної авіації.

Другий ступінь передбачає льотну підготовку курсантів 3-4 курсів університету на навчально-тренувальних літаках (вертольотах).

Льотне навчання курсантів здійснюється на літаках Л-39, вертольотах Мі-8, а також на легкомоторних літаках з двома двигунами.

На 4 курсі навчання курсанти вдосконалюють техніку пілотування та отримують початкові вміння з бойового застосування літаків Л-39 (тактична авіація), Ан-26 (транспортна авіація) та вертольота Мі-8. Підготовка проводиться на аеродромах навчальної авіаційної бригади університету, частин Повітряних Сил та армійської авіації.

За результатами опанування навчально-тренувального літака здійснюється розподіл курсантів спеціалізації "льотна експлуатація та бойове застосування літаків" для винищувальної та штурмової авіації.

На третьому ступені проводиться льотна підготовка курсантів 5 курсу на бойових літаках на базі Спеціалізованого центру бойової підготовки авіаційних фахівців із залученням інструкторського складу бойових частин, вдосконалення рівня льотної підготовки курсантів на транспортному літаку Ан-26 та підготовка в частинах армійської авіації на вертольотах Мі-8, Мі-24.

На всіх етапах навчання проводиться тренажерна підготовка курсантів на тренажерах літаків та вертольотів.

– У чому кардинальна відмінність нової системи підготовки від тієї, яка реалізовувалась упродовж попередніх років?

новими знаннями

– Сьогодні підготовка курсантів льотного факультету Харківського Університету Повітряних Сил ім. Івана Кожедуба за спеціальністю "Управління діями підрозділів авіації" здійснюється за п'ятирічним терміном навчання за освітньо-кваліфікаційним рівнем "магістр". До цього курсанти навчалися 4 роки за ОКР "спеціаліст".

Основними особливостями підготовки курсантів, є те, що загальний наліт курсантів в залежності від спеціалізації, склав від 70 до 230 годин. Крім того, курсанти за видами підготовки виконують польоти: складний пілотаж на малих висотах, на повітряний бій, літають в складних метеорологічних умовах вдень, мають навики групової злітаності й виконують вправи з ураження наземних цілей, впевнено володіють технікою пілотування й навігацією літака в умовах ночі та самостійно літають вночі.

З 2015 року відновлена практика виконання ознайомчих польотів з курсантами – майбутніми офіцерами бойового управління на літаку Л-39 в складі екіпажу з метою відчуття фізіологічних процесів, які впливають на льотчика при пілотуванні літака з нальотом не менше 5 годин на одного курсанта. Збільшено практичну складову теоретичних навчальних занять до 70%, а при вивченні професійно-орієнтованих навчальних дисциплін обов'язково враховується досвід застосування авіації в зоні проведення АТО. Також збільшені терміни проведення практичних занять та практик у військових частинах, вдосконалено тренажерну підготовку курсантів та практичну підготовку шляхом її проведення в авіаційних частинах, які беруть безпосередню участь в АТО та несуть бойове чергування.

Крім того, наші курсанти повною мірою опановують міжнародну авіаційну термінологію ІКАО.

– Як враховувався міжнародний досвід (зокрема країн НАТО) при розробці нової програми підготовки льотчиків?

– Військово-політичне керівництво закордонних держав приділяє значну увагу вдосконаленню системи підготовки льотних кадрів військової авіації. З метою підвищення їх професійного рівня розробляються й проходять всебічну перевірку у військах нові форми, методи й прийоми навчання. Однак, як свідчать результати аналізу світового досвіду військово-професійної підготовки льотного складу, єдиних поглядів на її організацію й проведення на теперішній час не існує. Багато країн світу реалізують свої підходи, обумовлені цілою низкою факторів, – історичних, економічних, політичних тощо.

Хотів би зазначити, що сьогодні у збройних силах провідних країн світу 40-70% часу бойової підготовки відводиться заняттям на тренажерах. Це зумовлено високою ефективністю використання тренажерів для формування й підтримання навичок володіння зброєю та бойовою технікою, а також для злагодження дій підрозділів. Широкі можливості тренажерів для створення умов навчання і тренувань, наближених до бойових, поєднуються з економічністю і безпекою бойової підготовки, в якій використовуються тренажні засоби.

У цих умовах особливо актуальною проблемою стає оптимізація й підвищення ефективності системи підготовки льотного складу за визначальним критерієм "ефективність-вартість".

– Чи збільшились витрати на підготовку льотчиків за новою методикою?

– Без сумніву, вартість підготовки курсантів-льотчиків в університеті за новою методикою зросте, оскільки збільшуються амортизаційні витрати вартості літальних апаратів та витрати пально-мастильних матеріалів. Однак, якщо враховувати, що курсантам не потрібно буде після випуску проходити перенавчання на бойових літаках (вертольотах), інтегровані витрати на підготовку льотчиків, готових до виконання бойових завдань, будуть значно менші.

– Як вплинули бойові дії на Донбасі, зокрема і досвід участі військових льотчиків у боях, на навчальний процес?

– Увесь досвід, набутий нашими пілотами під час бойових дій на сході України, ретельно вивчається і враховується під час льотної підготовки курсантів, особливо старших курсів.

Крім того, бойові дії на Донбасі викрили ряд проблем, на які ми своєчасно реагуємо та вносимо корективи щодо готовності випускників виконувати завдання в різних бойових ситуаціях. Так, з курсантами випускного курсу за всіма напрямками підготовки проводяться заняття стосовно виживання під час ведення бойових дій на території, що знаходиться під контролем противника. Під час проведення заходів відпрацьовуються такі елементи, як орієнтування на місцевості, маскування, приховане переміщення, здобуття води, їжі, будування укриття від несприятливих умов, тактика ведення загальновійськового бою, надання само– та взаємної медичної допомоги, вихід в район бою та евакуації тощо.

Сьогодні курсант льотного факультету має достатні навички загальновійськової підготовки, стріляє з усіх видів стрілецької зброї, має високу фізичну підготовку, володіє технікою рукопашного бою, має високі навички виживання.

– Які плани щодо подальшого удосконалення системи підготовки випускників університету?

– На сьогодні назріла необхідність докорінної модернізації існуючої системи підготовки військових кадрів та імплементації стандартів НАТО в цьому відношенні, входження вітчизняних ВВНЗ в єдину систему європейського та світового освітнього простору.

Зокрема, з метою створення резерву підготовленого авіаційного персоналу, забезпечення зміцнення сектору національної безпеки університетом у взаємодії з Державною авіаційною службою Міністерства інфраструктури України ініційовано питання щодо запровадження сертифікованої підготовки авіаційного персоналу за міжнародними стандартами цивільної авіації з правом самостійної видачі відповідних свідоцтв та внесення кваліфікаційних відміток до них тощо.

– Дякую за розмову.

Спілкувався Андрій Яцик.
"Крила України".

А ви борщі привезли?

"Готуємо борщі у сухому вигляді для наших захисників! Ви можете допомогти як сушкою, так і необхідними інгредієнтами та фінансово" – на таке оголошення можна натрапити в тенетах соціальних мереж. І подібні повідомлення не поодинокі. Змінюється тільки сфера виробництва: маскувальні сітки, теплий одяг, тактичне спорядження, різноманітні продукти споживання. Завжди цікавить одне – як люди зважилися на волонтерських засадах допомагати бійцям і звідки черпають свій життєвий позитив. Розмовляємо з Юлією Маєвською, волонтеркою групи УКРОПський борщик з Житомира.

– Як розпочали свою волонтерську діяльність?

– Якось по телебаченню побачила, що дніпровські волонтери почали готувати сухі борщі і передавати їх на фронт. І вирішили самі спробувати. Хотілося щось робити корисне, якось допомогти воїнам. Хоча б у такий спосіб.

– Скільки потрібно мати грошей, щоб розпочати такий волонтерський проект?

– Багато хто думає, що потрібні чималі грошенята. Насправді це не так. Ми починали з кілограма різних овочів. Спочатку це була маленька сімейна справа. Один брат купив овочі, другий надрукував етикетки, я з дружиною брата зайнялася фасуванням.

– Які масштаби виробництва були на початку роботи?

– В одній кухні в нас стояло 5 сушок. За тиждень виходило десь 5 пакетиків суміші. Побачили, що толку з цього не буде. Створили сторінки в соцмережах, і потрошку почали приєднуватися люди. Знайомі, які давали гроші на закупівлю овочів, та незнайомі, які взялися за сушіння. Запах від 5 сушок на однокімнатну квартиру дуже концентрований. Тож в одному приміщенні все не пересушиш.

– Багато людей вдалося залучити?

– Є люди, які постійно допомагають, а є й такі, що з'являються періодично. Тож у нас не постійний склад групи. Певний час ми навіть не сушили (сушили інші), а ми займалися фасуванням. Це було півтора роки тому, листопад 2014 року. Зараз фасуємо в трьох місцях, адже чималі об'єми виробництва.

– Як відправляєте продукцію бійцям на передову?

– Коли ознайомилися з волонтерами, які возять допомогу фронту, то почали з ними співпрацювати, адже відправляти машину овочів нерентабельно, а якщо цю кількість пересушити, то вийде кілька коробок сухого борщу. Тож вони доставляють нам овочі, а ми їм даємо сухий борщ.

– Готуєте тільки сухі борщі?

– Спочатку так. Навіть тушонку купували. Згодом почали робити супи та заправку до супів і каші. Нам зателефонували бійці і сказали, що круп вистачає, тому супи й каші не дуже йдуть. А от з борщиком там туго. Тому ми зупинилися тільки на борщах.

– Загалом, яку кількість готового продукту уже передали фронту?

– Станом на зараз вже вироблено близько 70 тисяч літрів. Раніше фасували на 3, 5 і 10 літрів. Тому вирішили рахувати не пакунками, а саме літрами.

– Який із процесів виробництва найскладніший?

– Безумовно, сушіння. Був час, коли ми відправляли овочі на виробничу сушку і потрібно було за вечір переробити близько 80 кілограмів моркви. Всі овочі ми натираємо вручну. Наприклад, цибуля тхне неймовірно. І в нас тільки двоє людей зголосилися її сушити, адже всі речі в квартирі насичувались цим запахом.

– Якимось чином розподіляєте роботу між бажаючими, чи все само собою вирішується, хто що буде робити?

– Розподілення роботи практично нема ніякого. Все залежить від того, де є овочі. Насправді дуже мало людей допомагає. Останні рази ми навіть цибулю і моркву купували в сухому вигляді. От зараз є тільки капуста. Люди, які хочуть допомагати, не перебирають. Вони будуть робити все, що потрібно: будуть чистити, різати і сушити, якщо прагнуть допомогти.

– Самотужки робили доставку на передову чи тільки волонтери?

– Самі не їздимо. Я, от наприклад, ніколи не була. Сім'я не відпускає. І волонтери з собою не беруть. Адже коли я почала займатися цією справою, дитині ще не було й півтора року. Передаємо не підрозділам, а тільки тим волонтерам, які їдуть на передову. Потім, коли знову їдуть, телефонують і говорять, чи потрібні їм сухі борщі. Волонтери завжди зазначають кількість коробок. От і виходить, що на другій лінії оборони наші борщі нікому не треба і вони там будуть просто валятися, а на першій – без них нікуди. Тож борщі потрібні лише на передку.

– Хто з волонтерів допомагає в доставці?

– З самого початку ми передавали через житомирський Автомайдан, бо там мій дядько їздить. Наразі співпрацюємо ще й з волонтерами Полісся та військовими капеланами.

– З волонтерами з інших регіонів також співпрацюєте?

– Був час, коли нам дуже допомагали з Черкас, які теж виготовляють борщі. У них в тисячі раз більші об'єми виробництва – до 10 тисяч упаковок виготовляють. Вони з нами ділилися. Завдяки їм певний час ми протягнули на черкаській капусті. І житомирські волонтери теж допомагають. От, наприклад, Сергій Сластюхін. Він купував і сам привозив необхідне. Нам же 10 мішків свіжої капусти лише на кілька тижнів вистачить.

– Скільки і яких продуктів іде на один пакет борщу?

– 60 гр капусти, по 30 гр моркви та буряка, 22 гр цибулі, сіль, зелень, перець, лавровий лист, часник. До пакунку на 5 л ми додаємо 2 томатні пасти по 70 гр.

– Які труднощі виникають найчастіше?

– Кожного тижня щось із овочів закінчується. Наразі найнеобхідніша – капуста. Вона найбільше йде в борщ і до того ж сильно всихає. Тож завжди на першому місці. Також необхідні фінанси: на томатну пасту, пакети, друк етикеток (просимо допомоги в інтернеті). Друкуємо обов'язково кольорові, щоб було помітно і бійці не лінувалися читати перед початком приготування. Те ж саме – сіль і перець, що не надто дешево виходить. Але хочеться, щоб хлопцям було смачно, тож не скупимося на приправи.

– Відгуки від бійців надходять напевно дуже часто?

– Раніше постійно надходили. Зараз навіть в Авдіївській промзоні є наші борщі. Там хлопці вже звикли до нашої допомоги. Хлопці з Автомайдану розповідають, що коли приїжджають до бійців на передову, то перше питання звучить: "А ви борщі привезли?" Нам хлопці постійно вітання та прапори передають. Тому це вже як традиція. Приємно, що в такий спосіб ми можемо їх підтримати.

Ярослава Зоріна.
"КрилаУкраїни".

Психологи підтримують наших воїнів

На Черкащині, у зенітному ракетному полку Повітряного командування "Центр", працювали психологи громадської організації "Українська асоціація фахівців з подолання наслідків психотравмуючих подій" на чолі з офіцером відділення по роботі з особовим складом майором Юрієм Акуліним.

Військовослужбовці зенітного ракетного полку одними із перших стали на захист рідної землі. В зоні проведення антитерористичної операції особовий склад полку виконував завдання майже два роки, тому проблема психологічної реабілітації постала дуже гостро.

З метою якнайшвидшої адаптації воїнів до мирного життя психологи Наталія Степук та Катерина Фастовець кожного дня протягом тижня проводили тренінги, навчали прийомів самодопомоги, проводили індивідуальне консультування та працювали з групами військовослужбовців.

Особовий склад із зацікавленістю спілкувався із психологами, адже більшість з них ніколи не мали справу з фахівцями цього напрямку. На завершення військовослужбовці щиро дякували професіоналам своєї справи за надану психологічну допомогу.

Прес-центр Повітряного командування "Центр".

День дверей, що відкриті для майбутнього

Під час літніх канікул для учнівської молоді одного з військових містечок Львівщини командування військових частин, де командирами полковник Володимир Мельник та полковник Михайло Донченко, організувало День відкритих дверей. Такий захід став вже традиційним. Хлопці та дівчатка мали можливість ознайомитись із повсякденною діяльністю військовослужбовців, побутом солдатів, оглянути казарму, їдальню, переглянути відеофільм про історію та бойовий шлях частини.

Найцікавішим моментом екскурсії стала демонстрація зброї та засобів індивідуального захисту військовослужбовця в бою. Кожен бажаючий мав можливість приміряти бронежилет і шолом, потримати в руках автомат або кулемет, скласти норматив із одягання протигаза, кинути з окопа навчальну гранату – одним словом, уявити себе справжнім солдатом. Також школярі із захватом спостерігали за діями зенітно-кулеметного розрахунку - під час відбиття повітряного нападу противника.

Ініціатором заходу військово-патріотичного виховання виступило Західне регіональне представництво Всеукраїнського міжконфесійного релігійного християнсько-військового братства. Є надія, що такі заходи сприятимуть вихованню молодих патріотів держави та їхньому рішенню пов'язати своє майбутнє зі Збройними Силами України.

Юрій Давидов. м.Львів.
Фото автора.

Доля справжніх чоловіків – захист рідної землі

22 червня в Україні щороку відзначається День скорботи і вшанування пам'яті жертв війни. Цього року минають 75-ті роковини від початку німецько-радянської війни, яка стала великим етапом Другої світової війни і яка вже торкнулася не лише західноукраїнських земель, а всієї України в цілому.

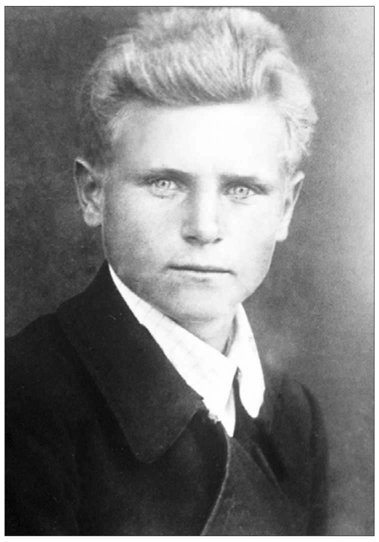
У війні загинув кожен п'ятий українець. Серед військовослужбовців призову на літо 1941 року уціліли тільки 3% з загальної кількості. Людські військові втрати були визначені в 2,5 млн чоловік і 5,5 млн – загиблих військовополонених і мирного населення. По відношенню до загальних втрат СРСР це становить 40-44%. З врахуванням вторинних демографічних втрат (померлі від хвороб і голоду, депортовані, емігранти, втрати у природному прирості населення), то втрати складуть приблизно 14,5 млн чоловік.

Було також зруйновано майже 700 міст (40% усіх міст Радянського Союзу, знищених війною) і 28000 сіл. Оцінка матеріальних збитків становила 285 млрд рублів (в цінах 1941 року) – понад 40% усього збитку СРСР.

Воїни-українці зробили вагомий внесок у перемогу над нацистською Німеччиною та її союзниками. Радянськими бойовими нагородами було відзначено 2,5 мільйони воїнів України, 2 069 з них – званням Героя Радянського Союзу (при загальній кількості нагороджених 11 605). Серед 113-ти двічі Героїв Радянського Союзу – 32 представники України, а серед тричі Героїв (їх було четверо) – наш славний земляк Іван Кожедуб. Багато представників української землі стали повними кавалерами солдатського ордена Слави. Іван Драченко з Черкащини, Павло Дубинда з Херсонщини, Степан Половинець з Житомирщини поєднали це високе звання із "Золотими Зірками" Героїв.

55 українців повторили подвиг Олександра Матросова, закривши собою амбразуру ворожого дзота, а І.Бабюк та І.Вдовенко, як і син Білорусії Микола Гастелло, скерували свої літаки на скупчення живої сили та військової техніки противника. Українець Олексій Берест першим підняв Прапор Перемоги над Рейхстагом, у якому ще точилися бої. Воїни України воювали на всіх фронтах і брали участь у найбільших битвах Другої світової війни. 20 українців удостоєні звання Героя Радянського Союзу за битву під Москвою, 68 – за бої під Ленінградом, 15 – під Сталінградом, 30 – на Курській дузі, 200 – за визволення Білорусії, 143 – за бої в Прибалтиці. Із 589 удостоєних звання Героя за Берлінську операцію було 100 українців.

Чимало українців – серед уславлених полководців і воєначальників. Це – маршали Семен Тимошенко, Родіон Малиновський, Андрій Єрьоменко, Павло Рибалко. Сергій Руденко, генерали Василь Герасименко, Пилип Жмаченко, Кирило Москаленко, Іван Кириченко та багато інших. Маршали й генерали українського походження очолювали більше половини з 15 фронтів, які діяли в період боротьби з німецько-фашистськими загарбниками.

"Йшов дощ. Ми з братом бавилися у піску під великим в'язом, що перекривав піввулиці. Раптом тишу розірвав крик. Ми підбігли до хати, назустріч вийшла мати й промовила: "Німці напали!" А над головами вже гули літаки – "фріци" летіли бомбити Бахмачі. Там із першого ж разу вщент ткацьку фабрику знищили. Потім вже і наше село бомбили. Якось так по прямій, по центру. Наша домівка була на околиці, тож збереглася…"

Так згадує про перший день війни 1941-45 років ветеран військової служби, який наприкінці тієї кривавої трагедії все ж таки встигнув стати її учасником, Микола Йосипович Мороз. Цей чоловік, який дуже багато в житті бачив, готовий ділитись набутим досвідом та завжди радий гостям, мешкає у самому серці Львова. З радістю запрошення ветерана Повітряного командування "Захід" прийняли й ми.

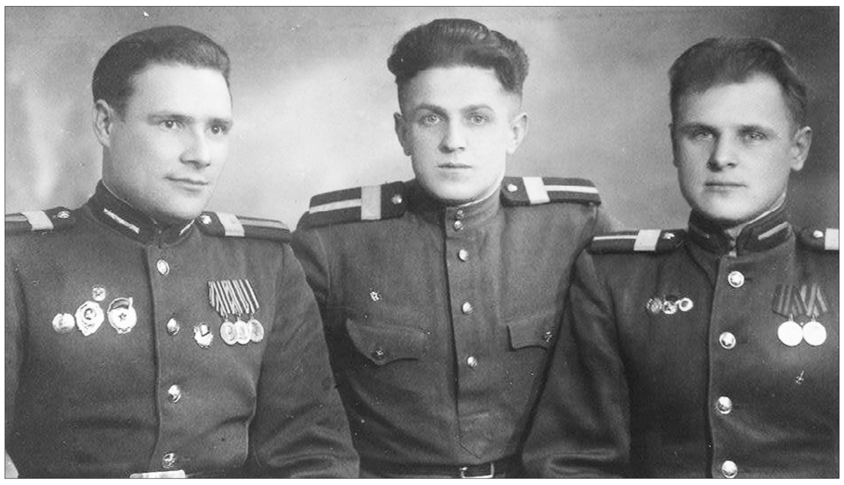
– Мене часто відвідують різні люди, ми багато спілкуємось, згадуємо часи служби та роботи, діти з онуками теж не полишають. Це допомагає мені, не зважаючи на хвору ногу, бути в курсі всіх подій, не відриватись від оточуючих, – ділиться ветеран.

Статний, стрункий чоловік в розкішному костюмі, який зустрів нас витонченими компліментами, зовсім не виправдовував образ майже 90-річного пенсіонера. Нас зустрів чоловік із молодим поглядом, відмінним почуттям гумору й гострою пам'яттю. Про свій насичений життєвий шлях, військову службу, участь у Другій світовій війні капітан у відставці Микола Мороз розповідає завжди із захватом та блиском в очах. Його шлях був тернистим, адже тільки розповідь про членів династії Морозів – це вже неабияка історія…

Із захопленням чоловік згадує часи свого дитинства, як забирався на саму верхівку величезного сусідського в'яза заради неймовірного відчуття свободи, як за то сварила матуся, пригадує, як ледь почав втримувати косу, а вже ходив допомагати батькові в полі.

А батько в мене – кавалер двох георгіївських хрестів! Сам імператор йому золотий годинник вручав!" – з гордістю розповідає Микола Йосипович про свого тата, який був одним із кращих гусарів імператорського полку. Він пройшов дві війни – першу, германську, як її називали до революції, і другу – знову ж таки з Німеччиною…

– Вже ближче до осені було, – згадує ветеран перший воєнний рік. – Кукурудза стояла висока, й соняшники… Якось мати вбігла в хату та запхала мене під підпіч. Я й заснув там. Прокинувся, а в хаті повно німців. Голосять щось між собою. Потім на двір вийшли. Поруч річка була, там наші каченята паслися, то вони всіх перестріляли й кинули матусі, щоб приготувала їм. А там їсти ж нічого навіть не було, зовсім маленькі ще. Старший підізвав мене та пояснив, що хоче митися. Мати вказала на корито, з якого до того качки їли, бо іншого нічого не попалося. Я почав туди воду набирати, а з щілин пісок піднявся. Я перелякався, й перевернув той баняк. Німець, який стояв в одній спідній білизні, як звився, кинувся за пістолетом й давай в мене цілити. Мати кричить: "Біжи! Біжи!!!" Я й побіг. А куди бігти? На іншому краю села сестра жила, то в неї тиждень переховувався, поки німці не пішли далі…

Як прийшли німці, глава сім'ї, Йосип Мороз, разом із сусідом допомагали партизанам за завданням шкільного вчителя, який працював під прикриттям аж німецьким старостою. На жаль, окупанти про щось здогадалися, й одного дня 37 чоловік із села вивезли до станції Плиски, де загнали до осинового сараю – магазинчика олії – та спалили живцем. Загинув тоді і Федот Павлович, керівник підпілля та вчитель Миколи. Микола Йосипович каже: "А їх могло бути 39...". Батько з побратимом в ті дні саме відносили до партизанського загону чергову порцію припасів, тож лишилися живі. З жахом чоловік згадує, що вони пережили тоді з матір'ю, аж поки дізналися, що батько не потрапив до лап фашистів.

Але допомагати партизанському загону в лісах Чернігівщини тато Миколи все одно не полишив!

Коли рідний край було визволено, у 1944 році, ледь Миколі виповнилося сімнадцять, він з іншими юнаками його віку добився допуску до зброї та вів вогонь з кулемета ДШК по ворожих літаках, що несли смерть на його рідну землю.

Закінчилася війна, та військо хлопець не полишив.

– 4 червня 1946 року я вперше потрапив до лав Львівського полку, що зараз дислокується у Кам'янці-Бузькій, тоді ще рядовим, служив, зростав, потім ще сім із половиною років старшиною роти у полку зв'язку 57-ї Повітряної армії був, в мене аж п'ять взводів тоді було! – розповідає Микола Йосипович.

Згодом старшині-надстроковцю завдяки його природній кмітливості й відповідальності довелося потрапити на посаду, з якої до "великих" людей, навіть із чималими зірками генералів, – рукою було подати.

– Мене тоді генерал Абрамов, на рахунку якого було 9 збитих літаків противника, помітив та забрав ад'ютантом в корпус, при ньому я служив 5 років. Потім – генерал Коротченко, але він лише рік командував. Згодом службу ніс поруч з Героєм Радянського Союзу Меркуловим (32 особисто збитих літаки). Змінив його на посаді командувача корпусу генерал Гончаров, на його місце згодом прийшов генерал Башняк. Також на життєвому шляху випало знайомство з тричі Героєм Радянського Союзу Покришкіним, – загинає пальці, перелічуючи своїх високих командирів, Микола Йосипович.

Через деякий час військовослужбовець закінчив інститут і хотів покинути армію, повернутися до цивільного життя й працювати за спеціальністю, адже вже тоді був майстром спорту з плавання та багатоборства. Але, на жаль, командування його не відпускало, казали, що він потрібен армії, хоча й докоряли деколи, що наважується робити зауваження генералам…

Коли корпус очолив генерал Башняк, разом із ним прибув і його ад'ютант. Старому ж ад'ютантові генерал запропонував обрати собі посаду на вибір. Старшина Мороз обрав посаду командира хімічного взводу першої радіотехнічної бригади, де командиром бригади був тоді полковник Бистров. Згодом протягом 7 років був старшиною роти, у якій було п'ять взводів – 182 чоловік штатного особового складу. Командуючи взводом, а згодом – і ротою, невдовзі надстроковець отримав офіцерські погони.

Микола Йосипович пишається набутим за часи служби званням чемпіона українського управління цивільної авіації з багатоборства. На вигляд цьому бадьорому чоловікові нізащо не даси його 88 з половиною років, і завдячує він в цьому саме спорту. Службі в армії віддав 30 років свого життя, ще 7 років викладав фізичну культуру студентам медичного інституту і аж 33 роки працював у Львівському міжнародному аеропорту.

З теплотою ветеран згадує про відвідування рідної частини, присутність на військових святах. Літній чоловік із сумом розмірковує: "Раніше нас, ветеранів, до частини приїздило два великих автобуси, згодом – лише пару десятків чоловік, останнім часом – вже два роки поспіль на День частини та День Перемоги я приїжджаю, на жаль, один…

Про родину – сміється і запитує: "Що Вам розповісти? Розповім про свою сім'ю. Родом ми з Чернігівщини. Мою дружину Марію, з якою у нас є двоє дітей. Донька Світлана в нас велика рукодільниця. Син Микола – полковник запасу, у минулому – заступник командира дивізії з інженерно-аеродромної служби. Син, звільнившись зі служби, пішов працювати до Львівського міжнародного аеропорту, теж, можна сказати, по стопах батька. Маю чотири правнуки і дві правнучки – розрада для серця".

Два внуки дідуся, Павлик і Костик, обидва – капітани та обидва воюють на сході. Тому новини родина ветерана дивиться особливо напружено й тривожно. Чоловік, який сам пережив жахи війни, ніколи б в житті не хотів такої долі власним внукам, але така вже доля справжніх чоловіків – захист рідної землі. Миколі Йосиповичу є не тільки що згадати з минулого, а є й чим пишатись сьогодні – він виховав справжніх патріотів своєї Батьківщини.

Ірина Баранова, Олександра Качмар.
м.Львів.

Фінляндія не виключає можливість вступу до НАТО

У разі суттєвого погіршання геополітичної ситуації, яка загрожуватиме безпеці країни, Фінляндія може розглянути питання вступу до Альянсу. На цьому наголосив Президент Фінляндії Саулі Нійністьо.

Це ж підтверджується й у звіті уряду країни із зовнішньої політики та політики безпеки, що був представлений минулого тижня. Зокрема, у ньому йдеться, що країна не виключає можливості подачі заявки на вступ в НАТО. Це, на думку Саулі Нійністьо, є абсолютно нормальним явищем.

Варто зазначити, що ще кілька років тому більшість громадян країни були затятими прихильниками позаблокового статусу країни. Сьогодні ж, внаслідок деструктивної політики Кремля, усе більше фінів схиляються до протилежної думки. Крім того, суттєво зросла активність Фінляндії та НАТО у військовій сфері. Останнім часом армія країни дедалі частіше бере участь у заходах Альянсу. Зокрема, на початку цього місяця Фінляндія взяла участь у навчаннях НАТО “Балтопс”, в рамках яких територія країни вперше в історії стала майданчиком для проведення одного з епізодів військових маневрів.

У Білорусі проведено бойові пуски РСЗВ “Полонез”

У Білорусі вперше проведено бойові пуски реактивної системи залпового вогню (РСЗВ) “Полонез”. Про це повідомляє білоруська телеграфна агенція БЕЛТА.

У повідомленні йдеться, що бойова стрільба проводилася на тлі створеної обстановки із застосуванням безпілотних авіаційних комплексів для отримання в реальному масштабі часу даних про ціль та їх передачі до бойових машин. Стрільби були проведені після закінчення державних випробувань з метою підтвердження характеристик комплексу під час стрільби на максимальну дальність.

Варто зазначити, що цього року “Полонез” офіційно надійшов на озброєння ракетних частин Збройних сил Республіки Білорусь. Він призначений для ураження відкрито розташованої і прихованої живої сили противника, його неброньованої і броньованої військової і військово-спеціальної техніки, артилерії, ракетних і зенітних ракетних комплексів, авіаційної техніки на аеродромах базування та інших об’єктів на дальності від 50 км до 200 км. Залпом однієї бойової машини РСЗВ “Полонез” здатна завдавати точних ударів по восьми цілях одночасно, причому відхилення від заданих координат на максимальній дистанції не перевищує 30 м. Така точність в сукупності з іншими перевагами дозволяє цій ракетній системі вирішувати бойові завдання, характерні для оперативно-тактичних ракетних комплексів і бомбардувальної авіації. Передбачається, що із часом систему удосконалять, довівши її дальність дії до 300 км

Як підтвердив держсекретар Ради безпеки Білорусі Станіслав Зась, пуски пройшли успішно. Система готова до експлуатації в військах. У Радбезі підкреслюють, головний підсумок роботи над цим проектом білоруських вчених і фахівців – це істотне посилення національної системи стратегічного стримування в частині військової потужності Збройних сил. Також у Радбезі повідомляють, що пуски не є демонстрацією військової сили, а плановий захід з переозброєння армії.

Швеція посилить власну ППО

Шведське керівництво обмірковує різні варіанти посилення протиповітряної і протиракетної оборони для ефективного стримування мілітаристської Москви. Про це пише Defense News минулого тижня.

Країна, що не є членом НАТО, вкрай стурбована агресією Росії в Україні, постійними навчаннями, раптовими перевірками ЗС РФ і, особливо – відпрацюванням російськими військовими ядерного удару по Швеції кілька років тому, йдеться у повідомленні.

Поки що Стокгольм не визначився стосовно типу ракетної системи і веде міжурядові переговори з різними державами. Зокрема, Швеція і Франція ведуть перемовини про закупівлю зенітних ракет Aster-30. Крім того, розглядається й зенітно-ракетний комплекс NASAMS (Norwegian Advanced Surface to Air Missile System), розроблений спільно з американською компанією Raytheon. Також розглядаються системи від інших виробників.

Литва дозволила патріотам вільно купувати зброю для захисту країни

Парламент Литви ухвалив закон, відповідно до якого члени Союзу стрільців і добровольчих загонів матимуть право купувати і зберігати вдома напівавтоматичну зброю та боєприпаси. Відтепер у разі вторгнення до країни чи реалізації такого ж сценарію, що два роки поспіль триває на Донбасі, добровольці зможуть відразу брати активну участь у опорі разом із збройними силами країни.

Право на придбання і зберігання напівавтоматичної зброї матимуть виняткові воєнізовані цивільні компанії, їх члени та резервісти армії, яких у країні чимало. Лише Союз стрільців на сьогодні нараховує понад десять тисяч багнетів. Передусім йдеться лише про напівавтоматичну стрілецьку зброю. Автомати й кулемети залишаються тільки в користуванні армії.

Варто зазначити, що подібна практика використовується багатьма європейськими країнами. Особливо вона популярна у невеликих країнах, бюджетам яких занадто обтяжливо утримувати армію, відповідну за чисельністю існуючим загрозам. Зокрема, резервістам та добровольцям дозволяють купувати зброю у Норвегії. В Естонії, Данії та Швеції мають змогу зберігати зброю безпосередньо вдома.

Після капремонту – на запчастини

Минулого тижня під час здійснення посадки викотився зі смуги стратегічний бомбардувальник ВКС Росії Ту-22М3. Як повідомляють російські ЗМІ, екіпаж не постраждав. Деталі події не розголошуються, як достеменно не зрозуміло й місце аварії. За одними даними, це аеродром “Остров” у Псковській області, за іншими – аеродром Сольци у Новгородській області.

Бомбардувальник входить до складу авіаційної групи 6950-ї авіаційної бази Командування Дальньої авіації і базується на аеродромі Шайковка (Калузька область). Є інформація, що цей Ту-22М3 лише нещодавно пройшов ремонт і модернізацію на підприємстві “Казанский авиационный завод ім. С.П. Горбунова”.

Із світлин, викладених у соціальних мережах видно, що літак постраждав досить серйозно. У нього зруйновані усі стійки шасі, внутрішні відсіки для озброєння. Серйозних пошкоджень зазнали площини крил та їхня механізація зокрема. Імовірно, постраждали й двигуни. Очевидно, що після такої посадки літак вже не підлягатиме відновленню і буде використаний як донор запчастин для інших машин цього типу.

“Індра” захистить А400М від ПЗРК

Історія українського конфлікту на Донбасі, спровокованого Росією, яскраво демонструє, що переносні зенітні ракетні комплекси можуть бути в арсеналі будь-якого терористичного угрупування будь-де у світі. Відтак, іспанці переконані, що їхні транспортники мають бути захищеними від ракет з інфрачервоним наведенням.

Міністерство оборони Іспанії вирішило обладнати свій військово-транспортний літак А400М системою протидії ПЗРК виробництва компанії Indra. Інтеграція системи почнеться в 2017 році, сума початкового контракту складає 4 млн євро.

Система Indra InShield попереджає екіпаж про загрозу обстрілу ракетою, і після пуску ЗУР наводить на неї лазерний промінь, який дезорієнтує її роботу і виводить на хибну траєкторію. Весь процес автоматизований і займає всього кілька секунд, літак може таким способом збити наведення декількох ракет одночасно.

Випробування системи були проведені у 2011 році за підтримки Головного управління у галузі озброєнь (DGA) Франції. Протягом 20 льотних годин було проведено 130 випробувань з приблизно 5000 увімкнень системи. Під час кожного із випробних польотів відпрацьовувалася протидія відразу декількох типів ПЗРК. Система тоді пройшла сертифікацію на літаку С-212.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

Європа виділить ще 77 млн євро для ExoMars-2020

Країни-учасниці Європейського космічного агентства виділять додаткове фінансування в розмірі 77 млн євро для роботи над космічною місією ExoMars 2020.

"На засіданні Ради ЄКА 15 червня було прийнято одностайне рішення продовжити програму. Це важливе підтвердження підтримки цього проекту з боку країн – учасниць ЄКА", – сказав керівник програми польотів і космічних досліджень Девід Паркер.

За його словами, всередині європейського агентства було досягнуто згоди щодо подальшого фінансування програми ExoMars: чотири основних учасники цієї місії – Британія, Німеччина, Італія і Франція – погодилися вкласти додатково 77 млн євро, щоб промислові компанії цих країн змогли повноцінно продовжити роботу над "ЕкзоМарс". Йдеться про франко-італійську Thales Alenia Space і франко-європейський концерн Airbus, а також інших підрядників.

Питання подальшого фінансування місії ExoMars-2020 буде предметно обговорюватися на майбутній Раді ЄКА на рівні міністрів, яка пройде в грудні в Люцерні. Розробники, як і раніше, вимагають додаткового фінансування цієї програми. В ЄКА ж на даному етапі не озвучують ніяких цифр, оскільки переговори з промисловими підприємствами щодо цього поки тривають. "Переконаний, що місія отримає необхідні кошти", – упевнений Девід Паркер.

Суборбітальний корабель New Shepard успішно здійснив політ і посадку

Багаторазовий суборбітальний корабель New Shepard компанії Blue Origin 19 червня успішно здійснив четвертий політ. Про це повідомила компанія.

Апарат стартував о 17.36 з тестового майданчика в Техасі і піднявся на висоту 101 кілометр, о 17:43 ракета повернулася на Землю, зробивши вертикальну посадку. Ще через кілька хвилин, о 17:46, на двох парашутах м'яко приземлилася капсула корабля, в якій в майбутньому будуть здійснюватися суборбітальні польоти екіпаж. На цей раз спеціалісти Blue Origin навмисно ускладнили завдання, відключивши один з трьох задіяних при посадці парашутів капсули.

"Прекрасно, це саме те, що ми хотіли", – сказав провідний спеціаліст під час трансляції.

На борту корабля на цей раз знову не було пасажирів, але він був оснащений спеціальним вантажем для випробування системи порятунку в разі нештатної ситуації.

У листопаді минулого року корабель New Shepard піднявся на висоту 100,5 кілометра і після відділення капсули повернувся на Землю. Потім компанія ще двічі, в січні і квітні поточного року, здійснила старт і посадку цього апарата.

Поряд з Blue Origin технологію багаторазового використання ракети розробляє компанія SpaceX.

Космічна вантажівка Cygnus покинула МКС

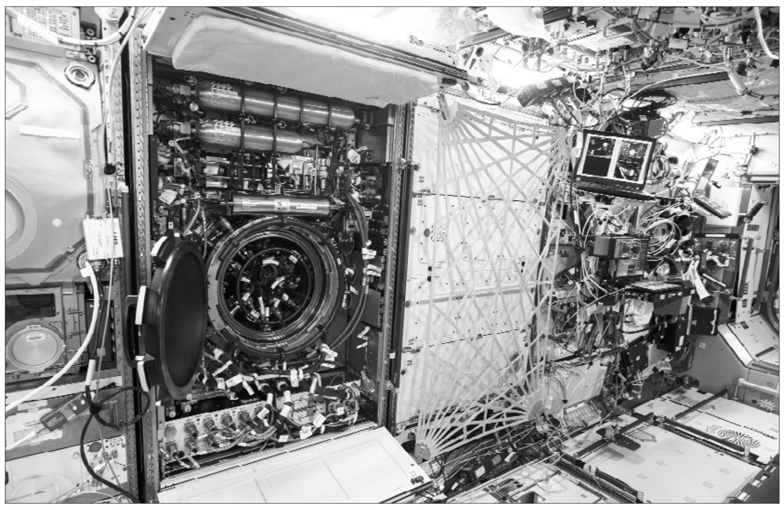
Космічний вантажний корабель Cygnus американської компанії Orbital ATK покинув Міжнародну космічну станцію (МКС).

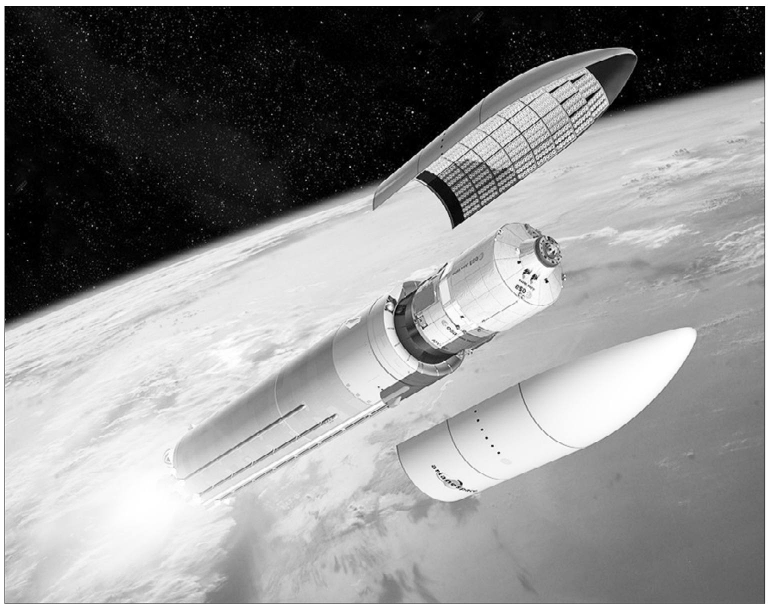
Апарат прибув на МКС в кінці березня і протягом більше двох місяців був пристикований у складі МКС біля американського модуля "Єдність" (Unity). Розстикування корабля відбулося в розрахунковий час. За підтримки з Землі цю операцію провели два члени екіпажу МКС – астронавт NASA Тім Копра і Тім Пік, який представляє Європейське космічне агентство.

Cygnus вивіз зі станції понад 2000 кг відпрацьованих матеріалів. Апарат залишався на орбіті в космосі до 22 червня і запустив кубсат, після чого згорів при вході в атмосферу Землі над Тихим океаном.

14 червня NASA провело незвичайний космічний експеримент із вивчення поведінки вогню Saffire-1. Інженери агентства увімкнули спеціальну установку на борту вантажного корабля Cygnus, який покинув МКС вранці цього дня. Увімкнення викликало загоряння шматка бавовняно-скловолоконної тканини довжиною 1 метр і шириною 40 сантиметрів. Це найбільший експеримент такого роду в програмі NASA, проте аналогічні були проведені в квітні 2016 р китайськими дослідниками на супутнику "Шіцзянь-10".

"Мега-пожежа", за словами інженерів Дослідницького центру NASA імені Гленна, пройшла успішно – установці вдалося підпалити тканину і досягти надвисоких температур горіння. В цілому, "палаючий Лебідь" пролетів близько 2800 кілометрів до тих пір, поки тканина не згоріла повністю.

Запущена Ariane-5 з двома супутниками зв'язку

Важка ракета-носій Ariane-5 успішно стартувала з космодрому Гвіанського космічного центру (ГКЦ). Як повідомили в компанії Arianespace, яка обслуговує запуски з цього стартового майданчика у Французькій Гвіані, старт був проведений 18 червня о 18:39 за місцевим часом.

"Запуск виконаний, всі бортові показники в нормі", – повідомили в Arianespace.

Ariane-5 вивела на орбіту два телекомунікаційних супутники, розроблених американською компанією SS/L. Перший апарат – EchoStar XVIII для оператора супутникового телемовлення і інтернет-зв'язку DISH Network. Він повинен забезпечити стійку передачу телесигналу для передплатників, які проживають в материкових штатах США, на Алясці і на Гаваях.

Другий супутник – BRIsat, створений за замовленням індонезійського банку BRI, який став першим приватним фінансовим закладом в світі, що придбав власний супутник. Апарат покликаний підвищити захищеність банківських комунікаційних систем в Індонезії, Південно-Східній та Північно-Східній Азії.

В Індії запущені 20 супутників

22 червня з майданчика SLP Космічного центру імені Сатіша Дхавана на о. Шрихарікота фахівцями Індійської організації космічних досліджень здійснено пуск ракети-носія PSLV-XL-C34 з двадцятьма супутниками на борту.

Основним корисним навантаженням є індійський картографічний супутник Cartosat-2C. Космічний апарат розроблений і виготовлений фахівцями Індійської організації космічних досліджень на базі платформи IRS-2. Його стартова маса 727 кг.

Крім того, запущені:

КА ДЗЗ SkySat C1, виготовлений в американській компанії Space Systems/Loral на замовлення іншої американської компанії Terra Bella (колишня Skybox Imaging). Його маса – близько 120 кг;

Технологічний КА BIROS (Berlin InfraRed Optical System) (інша назва FireBird-2), виготовлений компаніями Kayser-Threde GmbH (головний виробник) і Astrofein (платформа) на замовлення Німецького космічного агентства. Його стартова маса – 130 кг.

Експериментальний телекомунікаційний КА M3MSat (Maritime Monitoring and Messaging Micro-satellite) (інші назви exactView 7, EV 7), виготовлений фахівцями канадської компанії COM DEV International на замовлення Канадського космічного агентства. Його маса – близько 95 кг.

Комбінований КА (ДЗЗ + зв'язок) LAPAN-ORARI (LAPAN A3), створений в індонезійському Національному інституті аеронавтики і космічних досліджень LAPAN.

Канадський КА ДЗЗ GHGSat-D (Greenhouse Gas Satellite – Demonstrator) (інша назва Claire), створений в Лабораторії космічних польотів Інституту аерокосмічних досліджень Університету Торонто. Маса апарата – 15 кг.

КА ДЗЗ Flock-2p.1 ... 12 виготовлені американською компанією Planet Labs. Маса кожного супутника – близько 5 кг.

Індійський технологічний КА SathyabamaSat (SB Sat), виготовлений в Університеті Сатіабама. Маса супутника – 1,5 кг.

Ще один індійський технологічний КА Swayam, виготовлений в Інженерному коледжі в Пуна. Його маса – 1 кг.

У США запущено два телекомунікаційних супутники

15 червня 2016 року з космодрому на мисі Канаверал здійснено пуск ракети-носія Falcon-9 з телекомунікаційними супутниками Eutelsat 117 West B і ABS 2A на борту. Пуск успішний, обидва космічні апарати виведені на розрахункові орбіти.

Супутник Eutelsat 117 West B, що належить французькій компанії Eutelsat, призначений для передачі телевізійного та мобільного сигналу, а також забезпечення морської комунікації в Латинській Америці.

Апарат ABS 2A забезпечуватиме комунікаційні сигнали над територією Росії, Індії, Близького Сходу, Африки, Південно-Східної Азії, Індійського океану для супутникового оператора Asia Broadcast Satellite.

Невдачею завершилася чергова спроба посадити перший ступінь носія на морську плавучу платформу в акваторії Атлантичного океану. Приземлення було жорстким, ступінь зруйнувався і згорів.

Причиною невдалої посадки могла стати низька тяга одного з трьох двигунів ракети, повідомив у своєму твіттері власник компанії SpaceX Елон Маск.

"Схоже, була низька тяга одного з трьох задіяних при посадці двигунів", – написав Маск. Він зазначив, що для успішного приземлення необхідно, щоб всі двигуни ракети працювали на повній потужності.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

Історія української авіації

23 червня 1936 року – *День заснування військової частини А1880, командир – полковник Ігор Каркищенко.*

25 червня 1941 року – *День заснування військової частини А1620, командир – полковник Сергій Грицаєнко.*

21 липня 1998 р. *на Королівському Міжнародному авіашоу на авіабазі Фейрфорд (Великобританія) український льотчик О.Ванєєв на транспортному літаку Ан-72 виконав фігури вищого пілотажу і завоював перше місце у класі транспортних літаків, отримавши перехідний "Гран-прі".*

У липні 1996 року *було виконано перший виступ пілотажної групи "Українські соколи" при проведенні масштабних ЛТН частин ВПС України на полігоні Києво-Олександрівка.*

У жовтні 1999 року *екіпажі частин ВПС України брали участь у СКШН "Дуель-99", які проводились на полігоні "Чауда" в Криму. Під час проведення навчань старший штурман 161-го вап підполковник В.В.Проценко першою ракетою знищив ДПЛА "Стриж".*

Вогненний таран українки Катерини Зеленко

Напередодні сумної дати в історії українського народу, 70-их роковин від початку німецько-радянської війни, що стала логічним та найбільш кривавим продовженням першого етапу Другої світової війни, варто згадати цю відважну льотчицю-українку. Тим більше, що цього року виповнюється 100 років від дня народження єдиної жінки-льотчиці, яка у роки війни здійснила повітряний таран, загинувши у 24 роки…

Катерина Зеленко була першою багато в чому. І єдиний таран, виконаний жінкою-льотчицею, – на її бойовому рахунку, й у радянсько-фінській війні 1939-40 років вона була єдиною жінкою-пілотом.

Майбутня льотчиця народилася 14 вересня 1916 року в українському Поліссі – в селі Корощине нині Олевського району Житомирської області. Проте дитинство Катерини пройшло хоч і на етнічній українській землі, але – на території Росії, у Курську, до якого переїхала родина. Тут вона закінчила неповну середню школу, а з переїздом матері до Воронежа вступила у Воронезький аероклуб.

У 1933 році випускниця аероклубу Катерина Зеленко отримала комсомольську путівку до 3-ї Оренбурзької військової авіаційної школи льотчиків і льотчиків-спостерігачів. А в 1934 році, закінчивши її з відзнакою, молода льотчиця потрапила служити на свою батьківщину – в 19-ту легку бомбардувальну авіаційну бригаду, що дислокувалася у Харкові. Паралельно з виконанням своїх безпосередніх службових обов'язків, жінка-пілот випробовувала нові типи авіаційної техніки й обладнання. Лише за 4 роки вона освоїла 7 типів літаків.

У 1939-40 роках у складі 3-ї ескадрильї 11-го легкого бомбардувального авіаційного полку ВПС 8-ї армії брала участь у радянсько-фінській війні. Виконала 8 бойових вильотів на P-Z на бомбардування фінських військ. Знищила артилерійську батарею і склад боєприпасів противника, за що була нагороджена орденом Червоного Прапора. Потім як льотчик-інструктор брала участь у перенавчанні керівного складу семи авіаційних полків на новий літак Су-2. На цьому типі літака льотчиця зустріла й свою останню війну.

На фронтах німецько-радянської війни – з першого її дня. Протягом першого фронтового літа заступник командира 5-ї ескадрильї 135-го бомбардувального авіаційного полку 16-ї змішаної авіаційної дивізії ВПС 6-ї армії Південно-Західного фронту старший лейтенант Катерина Зеленко здійснила 40 бойових вильотів (в тому числі вночі), взяла участь у 12 повітряних боях з винищувачами противника.

В одному з бойових вильотів у липні 1941 року група бомбардувальників під її командуванням в районі міста Пропойськ знищила 45 танків, 20 автомобілів, до батальйону солдатів противника і без втрат повернулася назад.

12 вересня 1941 року Катерина здійснила 2 бойових вильоти на розвідку. У другому вильоті її Су-2 був пошкоджений. Але по обіді надійшло повідомлення про те, що німецькі танки прорвали фронт. Потрібно було терміново розвідати обстановку в районі Ромен – Ніжина – Прилук – Пирятина – Лубен. Зеленко разом із льотчиком-спостерігачем лейтенантом Павликом вилетіла на літаку заступника командира полку Пушкіна в парі з екіпажем капітана Лебедєва. Під час повернення з завдання в районі міста Ромни їх атакували 7 ворожих винищувачів Bf-109. Радянські льотчики прийняли нерівний повітряний бій, але в хмарах втратили один одного. Незабаром літак Лебедєва був підбитий і він вийшов з бою. Зеленко залишилася одна проти семи ворогів. Німці взяли її літак в кільце. Як тільки один із них опинився в приціті, Зеленко натиснула гашетку. "Мессершмітт" загорівся і пішов до землі. Але і Су-2 був підбитий, обидва члени екіпажу отримали поранення, а у Павлика, до того ж, скінчився боєзапас. Зеленко наказала йому покинути літак, а сама продовжила вести бій. Незабаром і в неї патрони скінчилися. Тоді вона атакувала німця в лобову. Від удару крилом по фюзеляжу "мессершмітт" розламався навпіл, а Су-2 вибухнув, при цьому льотчиків викинуло з кабін. Уламки обох літаків впали на землю біля села Анастасівка Сумської області.

Тіло Катерини Зеленко було виявлено місцевими жителями М. Хоменком, А. Марченком, І. Сильченком, В. Петриченком, М. Бутком, С. Баликіним і упізнано за комсомольським квитком № 7463250, орденській книжці та посвідченню особи. У полк вони повідомити не встигли, адже вже наступного дня село захопили німці. Спочатку льотчицю поховали в центрі села Анастасівка. Після війни її останки були перевезені до міста Курськ.

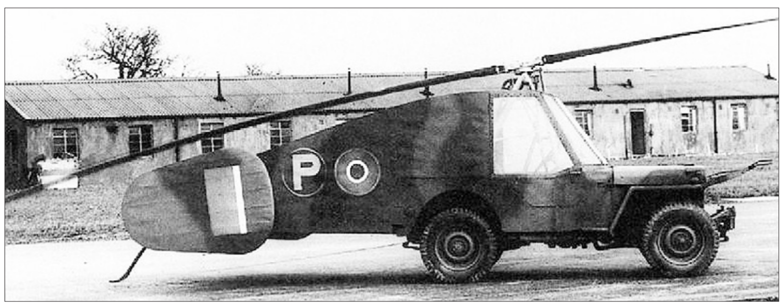
Її чоловік, командир 4-ї ескадрильї того ж полку Павло Ігнатенко, загинув у повітряному бою в 1943 році.

У грудні 1941 року відважна льотчиця була нагороджена орденом Леніна (посмертно).

Через три десятиліття після загибелі мужньої жінки на місці падіння літака було проведено розкопки. На глибині трьох метрів виявили частини її літака, а за декілька кілометрів від цього місця – уламки Bf-109 зі слідами таранного удару. Жителями Анастасівки на місці падіння літака Каті Зеленко був встановлений обеліск. Також пам'ятник героїні було встановлено у Берестовиці, де знаходився аеродром і звідки вона пішла у свій останній бойовий виліт. А у Курську Катерині Іванівні споруджено пам'ятник і меморіальну дошку на будинку, де вона жила в дитячі роки. Також на її честь була названа мала планета Сонячної системи, відкрита астрономом Кримської астрофізичної обсерваторії Т. Смирновою, її ім'я носили морське судно, вулиці в Курську, Воронежі й Сумах, школи і піонерські дружини. В Анастасівці та Курську були створені музеї льотчиці.

У 1990 році за мужність і героїзм, проявлені в боротьбі з німецько-фашистськими загарбниками у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 років, старшому лейтенантові Зеленко Катерині Іванівні нарешті було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Лише півстоліття по тому таким чином було визнано й посмертно заохочено єдиний в історії авіації жіночий таран, здійснений українкою Катериною Зеленко.

Літаючий "Вілліс"

Про спроби створення гібридів на кштальт літаючого танка наш газета вже розповідала своїм читачам неодноразово – робилися вони у Радянському Союзі вже від початку 30 років різними конструкторами, і найбільших успіхів у цій справі досяг наш видатний земляк Олег Антонов, створивши літаючий танк А-40 на шасі Т-60. Втім, оскільки на кінець 1942 року, коли завершилися випробування, нагальної потреби у такому гібриді на фронтах уже не було, як не було вже й у достатній кількості буксирувальних планерів, у серію цей літальний апарат не пішов. Та, виявляється, робилися подібні спроби створення гібридного ЛА і на Заході! Щоправда, союзники розпочали трохи пізніше й за основу шасі взяли не танк, а вантажний автомобіль…

Коли у 1942-43 роках союзники вирішували завдання висадки повітряних десантів в окупованій німцями Європі, вони постали перед проблемою доставки в тил ворога техніки та озброєння, без яких парашутисти з ударної сили перетворювалися на звичайні диверсійно-розвідувальні групи, що не могли вирішувати стратегічних завдань. З транспортних літаків того часу можна було скинути лише невеликий вантаж, та й те – вручну, через бокові вантажні дверцята. Посадковий спосіб не підходив через його небезпечність на добре захищених аеродромах Люфтваффе. Тож єдиним засобом повітряної доставки великогабаритних вантажів залишалися великі десантні планери. Але і цей спосіб не був досконалим, адже планерів було не так вже й багато, та й розраховані вони були лише на один політ і більше злетіти самі не могли. Тож конструктори вирішили спробувати навчити літати сам вантаж.

За справу взялися британці, які вирішили "окрилити" автомобіль "Вілліс", взявши за базовий принцип автожира. Цей тип літального апарата схожий наявністю гвинта на вертоліт, втім, він не має приводу, а гвинт обертається за принципом авторотації.

Керував проектом інженер Джордж Уокер. Взявши від автожира TDS.3 втулку гвинта й систему керування ним, конструкцію посилили настільки, що вона підійшла навіть для легкого танка типу "Валентайн". Гвинт встановили над автомобілем на трубчастій піраміді, кабіну зробили закритою, а позаду змонтували обтікач із двокілевим хвостовим оперенням. У кабіні розмістили руків'я управління кермом висоти й перекосом лопатей, а також додатковий щиток із авіаприладами. Екіпаж складав 2 чоловіки – водій (ліворуч) і пілот (праворуч). Назву гібридний апарат отримав так само гібридну – "Ротабаггі".

Перший політ "Ротабаггі" відбувся 27 листопада 1943 року. Літав він непогано, проблема була лише з посадкою, яку гібрид виконував із пробігом, як літак. Через цю особливість 23 лютого 1944 року машина перевернулася – посадка здійснювалася на передні колеса, і у момент посадки вони інколи були повернуті трохи убік, як сталося і цього разу. Екіпаж відбувся легкими травмами, й випробування продовжувались.

11 вересня 1944 року екіпаж у складі пілота флайт-лейтенанта Єна Літтла й водія-спостерігача інженера Джорджа Уокера виконав повноцінний політ по колу. Набравши висоту 213 метрів, літак-буксирувальник бомбардувальник "Уітлі" та автожир зробили коло над летовищем та, відчепившись від буксира, літаючий "Вілліс" здійснив нормальну посадку. Втім, це був його останній політ: його спіткала доля радянського літаючого танка, адже на той час американська промисловість наштампувала достатню кількість десантних планерів, і необхідність в автожирі відпала сама собою.

Підготував Олексій Тригуб.
"Крила України".

Українець Тесленко нокаутував угорця Бажата

Перспективний український боксер-важковаговик Олександр Тесленко (5-0, 4 КО) вночі 18 червня у Монреалі (Канада) здобув свою п'яту перемогу на професійному ринзі, нокаутувавши у другому раунді свого колегу з Угорщини Тамаса Бажата (12-18-1, 6 КО).

Зазначимо, що після доволі повільного старту кар'єри (2 поєдинки за 7 місяців), Тесленко останнім часом, що називається, набрав темп і за останні три місяці нокаутував трьох опонентів.

Бій Усика і Гловацьки відбудеться на футбольній арені в Гданську

Визначилося місце проведення бою між Олександром Усиком і чемпіоном світу WBO Кшиштофом Гловацьки.

Бій відбудеться 17 вересня на 43-тисячному стадіоні "PGE Арена" в Гданську, який був збудований під Євро-2012 з футболу, на якому проводить свої домашні матчі клуб вищої ліги Польщі Лехія.

На ліцензійному турнірі у Баку Хижняк, Вихрист, Лісовий і Самофалов почали зі звитяг

У столиці Азербайджану відбулись поєдинки перших раундів світового боксерського турніру, який є ліцензійним на Оілмпіаду в Ріо.

За результатами боїв в активі збірної України чотири переможних результати, інформує офіційний сайт Федерації боксу України. Яскраві дебютні перемоги на турнірі здобули Олександр Хижняк (вагова категорія 81 кг) і Віктор Вихрист (вагова категорія +91 кг). До 1/8 фіналу турніру вийшов лідер збірної України у вазі до 91 кг Дмитро Лісовий. Також до 1/8 вдалося вийти Ярославу Самофалову.

Поразки на турнірі зазнав лідер збірної України у вазі до 52 кг – Ігор Сопінський. Окрім того, на стадії 1/32 фіналу змагань припинив боротьбу за ліцензію на Олімпіаду-2016 лідер збірної України у вазі до 64 кг Віктор Петров. Також не зміг пробитися до наступного раунду змагань Тимур Беляк (вагова категорія 60 кг).

На чемпіонаті Європи-2016 Харлан задовольнилася лише бронзою

На європейській першості з фехтування 2016 року шаблістка Ольга Харлан поповнила скарбничку збірної України бронзовою нагородою.

Лідер української збірної з фехтування на шаблях почала боротьбу за медалі у турі прямого вибування під першим номером у загальній класифікації.

В 1/16 фіналу Ольга з легкістю виграла у Теодори Коунтора з Греції з рахунком 15:4, опісля обіграла ще одну грекиню Вассілікі Вугіука – 15:13, інформує сайт Національної федерації фехтування України.

В 1/4 турнірній таблиці Ольга зустрілася з однією з фаворитoк змагань – польською Александрою Соха. У напруженій боротьбі українці вдалося вирвати перемогу та вийти у півфінал чемпіонату Європи, завершивши поєдинок з рахунком 15:14.

За право боротися у фіналі найсильнішій українській шаблістці судилося фехтувати з російською Софією Велікою. Спочатку Софія взяла ініціативу на себе та вирвалася вперед. Ользі не просто було наздогнати суперницю, але українці вдалося зрівняти рахунок 11:11.

Однак цього було замало для перемоги. Лідер російської збірної зуміла повернути перевагу собі та завдала чотири удари проти двох ударів від Ольги – 13:15, і Харлан завоювала "бронзу" чемпіонату.

Українську збірну також представляли Аліна Комащук, Олена Вороніна й Олена Кравацька.

Комащук в 1/16 фіналу не впоралася з полькою Александрою Соха (4:15), а Кравацька на цьому ж етапі програла француженці Манон Брюне (12:15).

З цієї трійки надалі зуміла пробитися Вороніна, яка спочатку обіграла іспанку Луцию Мартін-Португі з з мінімальним розривом – 15:14, а опісля поступилася угорці Норі Гарам – 15:13.

Тенісист Долгополов "пройшов" суперника

Олександр Долгополов вийшов у третій раунд турніру серії АТР, який зараз проходить у Великобританії.

У другому раунді українець переграв представника Великобританії Кайла Едмунда.

AEGON OPEN NOTTINGHAM

ATP World Tour -250

Чоловічий турнір у Нотпінгемі, Великобританія

Призовий фонд – €648,255

Другий раунд

Олександр Долгополов (Україна) – Кайл Едмунд (Великобританія) – 6:4, 7:6 (5).

WTA Істборн. Бондаренко вийшла у третій раунд, Цуренко – вибула

Катерина Бондаренко вийшла у третій раунд турніру серії WTA, який триває у Великобританії.

У другому раунді українська тенісистка переграла представницю Росії Світлану Кузнецову.

На жаль, ще одна представниця України на цьому турнірі Леся Цуренко, бар'єр другого раунду подолати не змогла, поступившись Йоханні Конті.

Aegon International – 2016

WTA Premier

Жіночий тенісний турнір в Істборні, Великобританія

Призовий фонд – $ 711 778

Другий раунд

Катерина Бондаренко (Україна) – Світлана Кузнецова (Росія) – 2:6, 6:4, 7:5.

Йоханна Конта (Великобританія) – Леся Цуренко (Україна) – 7:6 (4), 6:1.

На чемпіонаті Європи-2016 Нікішин виборов бронзу

Український шпажист Богдан Нікішин став бронзовим призером чемпіонату Європи, що проходить в ці дні в Торуні (Польща).

На груповому етапі Нікішин виграв чотири міні-сутички з шести, отримав 20-й номер посіву і стартував в плей-оф з 1/16 фіналу.

У сутичках на виліт Богдан послідовно вибив Бартоша П'ясецьки (15: 6), Габора Бошко (10: 9), четвертого сіяного Паоло Піцци (15: 6) і угорця Геза Імре (15:11).

На півфінальній стадії Нікішину не вдалося впоратися з Янніком Борелем – 8:15 не на користь українця, пише sportarena.com.

Медаль Богдана Нікішина стала для України другою на чемпіонаті Європи.

Збірна України під керівництвом Фоменка – найгірша команда Євро-2016

Збірна України з футболу стала найгіршою командою чемпіонату Європи 2016 року у Франції.

"Перевершити" "синьо-жовтих" могла лише збірна Туреччини.

Однак підопічні Фатіха Теріма обіграли в останньому турі групового етапу команду Чехії та навіть (на момент написання) зберігають шанси вийти у плей-оф.

Усі команди, які фінішували на четвертих місцях у своїх групах, набрали хоча б одне очко.

Збірна України, нагадаємо, програла всі свої зустрічі – Німеччині, Північній Ірландії та Польщі.

При цьому підопічні на цій першості Михайла Фоменка так і не спромоглися забити у ворота суперників.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Стрілецька, 105
тел: 067-587-02-96, факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса: krula_ukr@i.ua

Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Урецій.
Тир. 8450 Зам. № 162223.
Перший редактор Сергій Свенцицький

На захисті забезпечення прав і свобод людини та гідних умов її життя

Двадцять восьмого червня відзначатиметься чергова річниця прийняття Основного Закону держави Україна. Цього дня двадцять років тому на п'ятій сесії Верховної Ради 2-го скликання була ухвалена Конституція України.

Протягом існування в незалежній Україні Основний Закон змінювався 6 разів. Двічі, у 2010 та 2014 роках, попередні зміни було скасовано. На сьогодні чинними на території України згідно з Постановою ВРУ від 22 лютого 2014 року N 750-VII є Положення Конституції України, прийнятої 28.06.1996, зі змінами і доповненнями, внесеними законами України від 8 грудня 2004 року N2222-IV, від 1 лютого 2011 року N2952-VI, від 19 вересня 2013 року N586-VII.

Останні правки внесені зовсім нещодавно, на початку червня, коли народні депутати України внесли зміни щодо правосуддя. Проголосованим законом статті 124-129, 130, 131, 147-148, 149, 151, 153 Конституції викладено в новій редакції, доповнено Конституцію новими статтями, внесено зміни до низки статей, до розділу XV "Перехідні положення" Основного Закону України та виключено із Конституції України розділ VII "Прокуратура". Відповідно до з прикінцевих та перехідних положень закону передбачено набранням ним чинності через три місяці з дня, наступного за днем опублікування, крім нової редакції частини шостої статті 124 Конституції України, яка набирає чинності через три роки з дня, наступного за днем опублікування цього закону. Без ухвалення цих змін до Конституції не зміг би запрацювати ухвалений того ж дня за основу та в цілому законопроект "Про судоустрій і статус суддів". Таким чином, у разі підпису президентом обох документів, оновлене законодавство про суд запрацює в Україні орієнтовно у вересні 2016 року.

Ці конституційні зміни, необхідні для реформування судової системи України, як передає Тиждень.UA, привітали президент Венеціанської комісії Джанні Букіккіо та секретар Ради Європи Турбйорн Ягланд. Ними було висловлене переконання в тому, що таке рішення демонструє готовність і спроможність України проводити подальшу реалізацію реформ попри складну ситуацію в країні.

Українською Конституцією передбачено забезпечення усіх, без винятку, прав і свобод, які демократичною світовою спільнотою прийнято вважати за відповідні гуманістичні стандарти. Це, зокрема, право на вільний розвиток своєї особистості, невід'ємне право на життя, на повагу до людської гідності, на свободу й особисту недоторканність, на недоторканність житла, на таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та ін. кореспонденції, на невтручання в особисте й сімейне життя, на свободу пересування і вільний вибір місця проживання, на свободу думки й слова, світогляду і віросповідання. Так що пересічним громадянам нашої держави залишається право на сподівання, аби дотримання всіх права та свобод, задекларованих Основним Законом, держава гарантувала не тільки на папері, а й у реальному житті.

Підготувала Богдана Дереш.

АВТОДРОМ

3008-й отримав "гарячу" версію

Півтора місяця тому прес-служба компанії Peugeot анонсувала появу нового покоління компактного 3008-го, який ще має дебютувати в рамках Міжнародного салону в Парижі. А вже сьогодні французи готують спортивну версію моделі та оприлюднюють попередню інформацію про "гарячу" версію.

Peugeot 3008 GT оснащуватиметься новим дволітровим турбірованим дизельним силовим агрегатом потужністю 180 кінських сил. Агрегатуватиметься силова установка шестиступінчастою автоматичною коробкою передач. Решту подробиць про потужність чи обертальний момент виробник поки не розголошує. Зовні дизайн версії GT відрізнятиметься від звичайної новою фальш-решіткою радіатора, збільшеними до 19-дюймів колісними дисками та блоками світлодіодних фар. У салоні автомобіля з'явиться більше алькантари та натуральної шкіри.

Крім стандартної і "гарячої" версій, французи обіцяють створити й щось усереднене під індексом GT Line, під капотом якої з'являться силові установки від обох версій, за винятком 1,6 і 2,0-літрового "дизеля". На європейському ринку новинка потрапить до дилерів тільки в жовтні нинішнього року, а ось чи дістанеться вона вітчизняного авторинку, поки не відомо.

Сергій Клименко.
"Крила України".

Країна у Північній Європі
Муза поезії кохання
Марка літака
Біблійна праматір
Снігова людина
Вірменське чоловіче ім'я
Спосіб морського бою
Голчасте листя
Титул спадкоємців французького престолу
Маніок їстівний
Штори з дощечок
Південноамериканська рослина
Розмінна монета в Лаосі
Наркотичне похмілля
Забарвлення тварин
Американський кінорежисер
Український ракетний комплекс
Гідротехнічна споруда
Старовинна римська монета
Штат у США
Артилерійське озброєння
Земельна міра в англомовній країні
Широка посудина для страви
Витягнутий пагорб
Японський конд. вирів
Невелике судно
Найпопулярніший клей
Марка автомобіля
Міра земельної площі
Назва літери "ъ"
Дорожня сумка
Трикотажний спортивний костюм
Клеймо
Хижа прісноводна риба
Нота
Річка у Франції
Ударний музичний інструмент
Французька актриса
Багаторічний морський лід

Уперше український анімаційний фільм крокуватиме світом

Днями в Києві відбулась презентація офіційного трейлера дитячого фільму Манука Депояна "Микита Кожум'яка". Фільм заснований за мотивами книги Антона Сияники "Микита Кожум'яка".

За словами творців, "Микита Кожум'яка" є першим в Україні повнометражним 3D-анімаційним фільмом, це також перша світова прем'єра української картини, та ще й перше озвучення героїв голлівудськими акторами. Англійською мовою ім'я головного героя звучить як Nicky Tanner.

Цей анімаційний фільм продовжує історію відомого героя Кирила Кожум'яки, який переміг останнього Змія. Тільки головним героєм історії став його 12-річний син Микита, який не володіє дивною фізичною силою батька і тільки завдяки силі характеру повинен перемогти Змія та врятувати світ. У чарівному світі Микиту та його нових друзів буде чекати багато смішних і динамічних пригод. Це дивовижна казка із захопливим сюжетом і щасливим кінцем, в якій розповідається про щирі почуття, справжню дружбу і про те, що справжнє геройство – не в фізичній силі, а в силі духу .

Мультфільм "Микита Кожум'яка" взяв участь в Каннському кінофестивалі та отримав контракти на кінопоказ в 15 країнах світу. Відзначається, що мультфільм демонструватимуть в Англії, Китаї, Японії, Південній Кореї, Польщі, Болгарії, Туреччині та інших, як передає УНН.

В український прокат фільм вийде у грудні 2016 року.

Богдана Дереш.

